

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Segon període

Sèrie C - Número 91
8 de juny de 2011

Comissió d'Interior

Presidència de l'Excm. Sr. Celestino Corbacho i Chaves

Sessió núm. 7

SUMARI

Solicituds de sessió informativa

acumulades del conseller d'Interior (tram. 354-00037/09, 354-00038/09,
354-00039/09, 354-00040/09 i 354-00041/09) p. 3

Sessions informatives

acumulades amb el conseller d'Interior sobre les operacions policials a la plaça de Catalunya de Barcelona i a la plaça de Ricard Vinyes de Lleida del 27 de maig de 2011 (tram. 355-00035/09) i sobre l'operació policial de desallotjament de la plaça de Catalunya de Barcelona del 27 de maig de 2011 (tram. 355-00037/09) p. 4

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Impres a Multitext, SL
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 7

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i tres minuts. Precedeix Celestino Corbacho i Chaves, acompanyat del vicepresident, Xavier Crespo i Llobet, i del secretari, Josep Sicart i Enguix. Assisteix la Mesa el lletrat Francesc Pau i Vall.

Hi són presents els diputats Elisabeth Abad i Giralt, Marta Alòs López, Ramon Espadaler i Parcerisas, Lluís Guinó i Subirós, Josep Maria Llop i Rigol, Marta Llorens i Garcia, Annabel Marcos i Vilar, Joan Recasens i Guinot i Jordi Turull i Negre, pel G. P. de Convergència i Unió; Joan Ferran i Serafini, Joaquim Llena i Cortina i Xavier Sabaté i Ibarz, pel G. P. Socialista; Pere Calbó i Roca i Dolors López Aguilar, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Jaume Bosch i Mestres, Joan Herrera Torres i Jordi Miralles i Conte, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Oriol Amorós i March, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Uriel Bertran Arrué, pel S. P. de Solidaritat Catalana per la Independència, i Albert Rivera Díaz, pel S. P. Ciutadans.

Assisteix a aquesta sessió el conseller d'Interior, Felip Puig i Godes, acompanyat del director general de la Policia, Manel Prat Peláez.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió d'Interior amb el conseller d'Interior sobre l'actuació del seu departament amb relació als incidents de la plaça de Catalunya de Barcelona del 27 de maig de 2011 (tram. 354-00037/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

2. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió d'Interior amb el conseller d'Interior sobre l'operació de desallotjament de la plaça de Catalunya de Barcelona del 27 de maig de 2011 (tram. 354-00038/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

3. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió d'Interior amb el conseller d'Interior sobre l'operació de desallotjament de la plaça de Catalunya de Barcelona i d'altres llocs de Catalunya del 27 de maig de 2011 (tram. 354-00039/09). Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

4. Sol·licitud de sessió informativa de la comissió corresponent amb el conseller d'Interior sobre la intervenció dels Mossos d'Esquadra a la plaça de Catalunya de Barcelona el 27 de maig de 2011 (tram. 354-00040/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

5. Sessió informativa de la Comissió d'Interior amb el conseller d'Interior sobre les accions dutes a terme pels Mossos d'Esquadra a la plaça de Catalunya de Barcelona el 27 de maig de 2011 (tram. 355-00035/09). Conseller del Departament d'Interior. Sessió informativa.

6. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió d'Interior amb el conseller d'Interior sobre la intervenció policial a la plaça de Catalunya de Barcelona del 27 de maig de 2011 (tram. 354-00041/09). Grup Parlamentari Socialista, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

El president

Bona tarda.

**Sol·licituds de sessió informativa
acumulades del conseller d'Interior
(tram. 354-00037/09, 354-00038/09,
354-00039/09, 354-00040/09
i 354-00041/09)**

Comencem la sessió de la comissió perquè es vegi la sol·licitud corresponent, presentada pels diferents grups, de la compareixença del senyor conseller, de sessió informativa de la Comissió d'Interior per informar sobre les accions dutes a terme pels Mossos d'Esquadra a la plaça de Catalunya el passat 27 de maig, atenent que aquesta compareixença està demanada per diferents grups parlamentaris: pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, pel Subgrup Parlamentari Ciutadans i pel Grup Parlamentari Socialista; però, a la vegada, també, el conseller va demanar comparèixer a la comissió per informar del que anteriorment esmentava.

Atenent a aquesta qüestió, si no hi ha inconvenient, el que faríem serà sotmetre a una sola votació, formalment, la compareixença, per tant, del senyor conseller en una sola votació. Entenc que no hi ha inconvenient també que en aquesta votació s'inclogui la sol·licitud feta pel grup Ciutadans, que no formen part formalment, jurídicament, d'aquesta comissió, a través del subgrup, però suposo que no hi ha problema que també quedi constància que ha estat sol·licitada i demanada també a la vegada pel Subgrup de Ciutadans.

Si no hi ha, per tant, cap intervenció, cap demanda d'aclariment, passaríem directament a votació.

Vots a favor de la compareixença del senyor conseller? (*Pausa.*)

Molt bé, doncs, per unanimitat queden aprovades, amb el benentès, perquè consti a l'acta, que també el senyor conseller compareix per iniciativa pròpia.

Sessions informatives

acumulades amb el conseller d'Interior sobre les operacions policials a la plaça de Catalunya de Barcelona i a la plaça de Ricard Vinyes de Lleida del 27 de maig de 2011 (tram. 355-00035/09) i sobre l'operació policial de desallotjament de la plaça de Catalunya de Barcelona del 27 de maig de 2011 (tram. 355-00037/09)

A partir d'aquí, de la mateixa manera que en altres sessions, com ja vostès, tots, saben, el desenvolupament de la sessió serà: primer, tindrà la paraula el senyor conseller, amb un màxim de temps d'una hora; posteriorment, per part dels grups, de major a menor, i tancarà Convergència i Unió, per un temps màxim de quinze minuts. Ja els anticipo, si us plau, que la Mesa, la presidència serà estricta amb els quinze minuts, atès que és un temps màxim i, a més a més, ampli.

Posteriorment, el senyor conseller podrà respondre a les qüestions que consideri per un màxim de trenta minuts; posteriorment, un màxim de tres minuts per a les precisions i aclariments que hi hagi per part dels diferents grups, i, finalment, el senyor conseller tindrà la paraula per tancar el torn d'aquesta compareixença, per un termini màxim de deu minuts.

Sense res més, agrair al senyor conseller, al director general i a tot el personal del seu departament la seva compareixença avui aquí en aquesta comissió.

Senyor conseller, té vostè la paraula.

El conseller d'Interior (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, moltes gràcies per la seva assistència. I també saludo els representants de la sindicatura de Greuges, alguns representants també sindicals del Cos dels Mossos d'Esquadra, també el senyor Sellarès, i a tots els representants, també, dels mitjans de comunicació que segueixen aquesta comissió sol·licitada per grups parlamentaris i per mi mateix.

I agraeixo al president i a la Mesa de la comissió, doncs, la deferència d'haver-la pogut convocar amb aquesta celeritat. Com veuen, m'acompanya el director general de la Policia, el senyor Manel Prat, i també el secretari general, el senyor Gibert, el meu cap de gabinet, i representants també i responsables del meu gabinet. Hi veig, també, el delegat del Govern a Barcelona, a qui agraeixo, també, la seva assistència.

Necessito contextualitzar el que va passar el dia 27 de maig, i començaré, per tant, recordant que el 15 de maig es produeixen una sèrie de concentracions, no només a Catalunya, sinó a tot l'Estat espanyol, a la plaça Catalunya també, i a altres places del nostre país, que es manifesten i responen a una convocatòria, d'alguna manera, a través de la xarxa i a través de diferents iniciatives d'entitats i de ciutadans, doncs, individuals, que s'aglutina al voltant, inicialment, de la «Democràcia real, ja!», del col·lectiu d'indignats amb la situació al país i que provoca, a partir del dia 16 de maig, una sèrie d'acampades.

Unes acampades que és evident, i ho vull deixar molt clar, que constitueixen un fenomen complex, que s'ha de considerar en tota la seva extensió. És una forma d'expressió d'unes posicions polítiques, socials, individuals i col·lectives, que com a tals són plenament legítimes i que manifesten, interpreten una inquietud social de milers –de milers– de persones en el nostre país, a l'Estat, davant de la incertesa sobre el seu futur personal, col·lectiu, i, en definitiva, també, la seva inquietud, la seva desaprovació amb relació, doncs, a l'ordre establert o al funcionament de la democràcia, del sistema financer, de la perspectiva que tenim a curt i a mitjà termini.

Vull dir també, de totes maneres, que al mateix temps ocasionen una ocupació continuada d'espais públics, en alguns casos contravenint normatives existents i que en alguns casos també han pogut arribar a impedir l'ús d'aquests espais a altres ciutadans i també per a altres activitats. Arbitrar aquestes situacions, integrar aquestes iniciatives per part dels poders públics, es fa molt difícil si no hi ha diàleg, si no hi han interlocutors, si no hi ha, en definitiva, una capacitat de traslladar, interpretar, canalitzar aquestes inquietuds i de posar-les, d'alguna manera, dins del que és el nostre espai de convivència i de la nostra democràcia.

Vull dir, al mateix temps, que aquesta situació i aquesta iniciativa apareixen en el marc d'una campanya electoral, i, per tant, una setmana abans estrictament de les eleccions municipals. A Barcelona i a altres ciutats i pobles de Catalunya, per tant, es produeix aquest fenomen, aquestes acampades, d'una manera pacífica, ocupant l'espai públic, i que, malgrat contravenir algunes ordenances municipals, van ser, per part de tots, consentides, aquestes acampades, i tolerades. Vull recordar, en el cas de Barcelona, estrictament, els articles 58 i 60 de l'Ordenança de convivència ciutadana a l'espai públic de Barcelona, que crec que són prou clars.

Vull recordar també, en aquest sentit, que el mateix 18 de maig, dos dies després, a Barcelona, a la plaça Catalunya, a la matinada, i donant suport a part, en aquest cas, de la Policia de la Generalitat, els Mossos d'Esquadra, a la Guàrdia Urbana de Barcelona, es va intentar, doncs, procedir a les dues de la matinada a una operació, doncs, també de retirar tendals, de desmantellar el campament incipient que hi havia. Després de moments de diàleg, la Guàrdia Urbana, doncs, desisteix del seu intent, ens comunica que no necessita el nostre suport, i aquell intent de l'Ajuntament de Barcelona, de la Guàrdia Urbana, doncs, queda d'alguna manera desistit. Vull dir que durant aquests dies, a instàncies de l'Ajuntament de Barcelona, estàvem preparats per intervenir i no ho vàrem fer. I també vull dir que havíem estat observant si hi havia o no hi havia risc per a la seguretat ciutadana o per alteració de l'ordre públic, i avaluant que no n'hi havia no vàrem intervenir.

Això és així i es desenvolupa durant els dies inicials, fins al dia 19, a les portes ja de la jornada de reflexió i del dia de les eleccions. A requeriment d'alguna institució, i en aquest cas també del Departament d'Interior, que demana a la Junta Electoral Provincial un pronunciament, els dies 19 i 20 la Junta Electoral Pro-

vincial i la Junta Electoral Central, d'una manera més o menys coordinada, determinen la seva posició contrària a llei, segons interpreten, d'aquestes concentracions en els dies de reflexió i en el dia de les votacions. La Junta Electoral Central requereix garantir la llei electoral i commina els convocats a deixar sense efecte les concentracions durant el dia 21, dissabte, i el dia 22, diumenge.

Per part de la policia i per part del Departament d'Interior, de nou, es valora el risc, es garanteix que no hi hagi delictes electorals, s'està molt amatent sobre la possible implicació de les concentracions al voltant dels col·legis electorals, s'observa que no hi ha delictes electorals; no intervenim. Analitzem si hi ha risc per a la seguretat ciutadana o per a l'ordre públic, valorem que no n'existeix, molt amatents, i no intervenim.

L'endemà de les eleccions municipals, desenvolupades en general jo diria que amb pràctica, diguem-ho així, unanimitat, doncs, a satisfacció de tothom i amb normalitat democràtica, i també des d'un punt de vista de seguretat ciutadana, l'endemà mateix, a partir de l'endemà de les eleccions, es comença a valorar la situació que pot esdevenir-se el dissabte dia 28, amb la perspectiva d'una possible victòria del Barça en una final de la *Champions*, i, per tant, la possibilitat que en cas de victòria tinguem una alta i elevada concentració d'aficionats, de persones que vulguin celebrar la victòria esportiva del Barça.

Es comença a analitzar que en casos precedents, i no només en un campionat de lliga o en una victòria d'un torneig notable, però no de les dimensions de la Copa d'Europa, poden arribar-se a concentrar..., i les previsions amb què es treballa són de més de cinquanta mil persones, seixanta mil persones a Canaletes, al voltant de la plaça Catalunya. Sabem que d'una manera repetitiva i reiterada, malgrat l'èxit de la darrera celebració de la lliga, que va significar també per una certa capacitat de contenció de l'ordre públic per part de la policia, doncs, menors aldarulls del que era habitual, sabem que en totes les celebracions al voltant de Canaletes hi ha i es produeixen alteracions de l'ordre públic, atemptats contra propietats privades, contra propietat i patrimoni públic, i evidentment, també, agressions contra persones i contra la mateixa policia.

Des d'aquell mateix dilluns, dimarts, i malgrat, doncs, evidentment i lògicament les incerteses institucionals que es deriven després d'unes eleccions municipals, ens posem en contacte amb diferents alcaldes, i d'una manera especial amb l'alcalde de la ciutat de Barcelona, directament jo mateix, i el director general, amb la tinent d'alcalde de Seguretat. En aquest sentit, avancen les converses, i el dimecres dia 25 hi ha una primera reunió de coordinació operativa del Cos de Mossos d'Esquadra, on els responsables operatius, diferents comandaments de la Policia de la Generalitat comencen a planificar, a preveure el nivell de la intervenció. Queda molt clar que l'operatiu ha de ser per retirar material, objectes, estris perillosos de cara al dispositiu del 28 al vespre, i es valoren diferents situacions, diferents opcions, diferents dies d'intervenció, el nombre d'efectius... Comença a haver-hi, ja, una primera aproximació.

El cert és, però, que fins al mateix dijous al migdia no és possible establir la darrera comunicació entre el conseller que els parla i l'alcalde de Barcelona, on l'alcalde conclou, i la compartim, la necessitat d'intervenir. Amb una doble perspectiva: per part de l'alcalde i de l'Ajuntament, òbviament, des d'una perspectiva de les ordenances municipals, de la salubritat, de la higiene i de la salut pública; per part del departament, amb una visió clara de garantia de la seguretat ciutadana i de l'ordre públic, que es preveu, com és habitual, que pot estar alterat el dia 28 al vespre en el supòsit –ho repeteixo, encara era hipotètic– d'una victòria del Barça.

Dijous al migdia l'alcalde i jo concloem que es farà aquesta operació. El mateix dijous a la tarda hi ha una nova reunió de coordinació. En aquest cas, ja s'hi incorporen membres de la Guàrdia Urbana de Barcelona, on amb els comandaments de la Policia de la Generalitat, membres de la Guàrdia Urbana, es dimensiona l'operació, es calibren el nombre d'efectius necessaris dels serveis de neteja, dels membres de la Guàrdia Urbana, dels efectius dels Mossos d'Esquadra, de les diferents unitats, i es programa la intervenció per al divendres dia 27 a les set del matí.

Vull recordar que aquesta operació en tot moment va tenir molt clar que no era un desallotjament de la plaça Catalunya. No es va plantejar d'alguna manera prohibir, evitar, desallotjar i, per tant, trencar una convocatòria, una manifestació, una concentració, i, per tant, procedir al desallotjament de les persones allà concentrades; en cap moment, sinó que, d'acord amb l'Ajuntament de Barcelona i, en aquest cas, també, amb l'Ajuntament de Lleida i el seu alcalde, l'operació perseguia una finalitat, que era desmantellar, retirar, recuperar la normalitat de la plaça per part de l'ajuntament, i una doble finalitat, la més transcendent al nostre entendre, que era eliminar risc, valorar la perillositat potencial que hi havia en el campament organitzat d'una manera espontània i que contenia un nombre important d'estrils susceptibles i de material susceptible de ser utilitzat en una situació d'una certa batalla campal, d'alteració de l'ordre públic, no pas per part dels concentrats, sinó pels habituals, que són els que d'una manera o altra alteren l'ordre públic en les celebracions del Barça al voltant de Canaletes. No desallotjar: operació de salut pública per part de l'ajuntament, operació de seguretat ciutadana i d'ordre públic per part de la Generalitat.

Com he dit abans, la decisió final i última es decideix i es pren per part de l'alcalde i jo mateix el dijous 26 al migdia. Vull recordar –i ho he dit al principi, però hi torno a insistir– que som ja al dia 25, 26 de maig. Des del 16 de maig no hi ha interlocució, no hi ha mediació, no hi ha diàleg, no hi ha capacitat d'analitzar la situació i de valorar el risc potencial; ningú assumeix la capacitat de ser interlocutor o portaveu o de traslladar les inquietuds per part de cap col·lectiu, de cap persona, de cap portaveu, de cap mediador.

En les reunions operatives per part dels comandaments del Cos de Mossos d'Esquadra i parlant amb els dirigents, també, i els intendants de la Guàrdia Urbana, s'arriba a la conclusió i es programa l'operació. I es decideix que és millor actuar el divendres al matí

que no el dissabte, que és millor a les set del matí, millor de dia, per coordinar bé els efectius dels Mossos d'Esquadra, de la Guàrdia Urbana, dels serveis de neteja, amb la finalitat de l'operació, que no és altra que procedir a un cert desmantellament del campament. Per no actuar amb nocturnitat, per no fer creure a ningú que actuàvem d'una manera amagada, emparats per l'obscuritat i que volíem fer fora a ningú.

Torno a repetir que aquesta reunió es planifica, es programa, com és habitual fer-ho, per part dels mateixos comandaments dels cossos, i, en aquest cas, del Cos dels Mossos d'Esquadra.

Les previsions inicials són que aquesta operació hauria d'iniciar-se a les set del matí i finalitzar a quarts de deu, amb dues hores i mitja. Els serveis de neteja avaluen en una primera instància que faran falta cinc camions de neteja. Es programen i es reparteixen les responsabilitats entre els diferents cossos per fer els cordons de seguretat de l'exterior i de l'interior de la plaça. Es decideix qui portarà el diàleg inicial: l'intendent de la Guàrdia Urbana que comanda, conjuntament amb alguns dels nostres caps operatius, l'operació *in situ*. Es decideix que es deixaran retirar els objectes a tothom que ho desitgi, que es deixarà abandonar la plaça lliurement, que fins i tot les persones que optin per quedar-se mentre duri l'operació tindran accés als serveis i que podran reintegrar-se en la seva concentració pacífica. Es coordina amb l'empresa d'electricitat per poder tallar i efectuar els talls necessaris dels alternadors i dels generadors i dels transformadors elèctrics. Es fa un briefing, el raonable i el normal de cada dia que hi ha una operació, a les set del matí. I, a quarts de set, apareixen ja a la plaça Catalunya els primers operatius i els primers efectius.

A les sis del matí, els concentrats a la plaça Catalunya estaven advertits, desperts i esperaven l'arribada dels efectius. Haig de suposar que..., tractant-se d'una operació on entre efectius de la Guàrdia Urbana, dels Mossos d'Esquadra i personal de neteja..., de més de cinc-centes persones, doncs, haig de suposar que algun comentari deuria arribar; a les sis del matí, els 450 concentrats a la plaça Catalunya estaven desperts.

Unes cent o unes cent cinquanta persones entenen el que se'ls explica des de l'inici, retiren els seus estris, les seves pertinences, i surten de l'interior de la plaça Catalunya. Aproximadament, unes tres-centes persones decideixen, en el seu dret, perquè tampoc no era la nostra intenció desallotjar ningú, quedar-se.

A dos quarts de vuit, entren els primers camions i es comença la primera operació de retirada i desmantellament de bona part del campament; només mitja hora més tard, a prop de les vuit del matí, ja hi ha el primer intent d'intrusió i d'agressió a la línia policial; es comencen a obstruir els diferents camions i serveis de neteja, que ja s'havien adonat que amb cinc camions no en farien prou i que feien falta més operatius i més camions.

Les primeres agressions i els primers insults..., es passa ja, en alguns llocs, de resistència passiva a una oposició activa: es desinflen i es punxen rodes, s'intenta boicotejar els materials i els camions i els operatius

dels serveis de neteja. Tot això després d'haver destinat, des de les set fins a quarts de vuit, més de mitja hora de diàleg, d'informació, d'explicació, d'intent també de trobar interlocutors.

A partir de les nou del matí, es comencen, ja, preceptivament, els avisos corresponents per megafonia per advertir, doncs, que les unitats intervinents hauran de procedir a retirar les persones que obstaculitzen els serveis de neteja, i, per tant, l'actuació que dirigeixen els Mossos d'Esquadra amb el suport de la Guàrdia Urbana i que efectuen els serveis de neteja municipals.

A partir d'un quart d'onze, i els caps operatius ho estimen pertinent, s'incorporen més efectius de l'Àrea Regional de Recursos Operatius, i pocs minuts abans de dos quarts d'onze, arriben ja els efectius de la brigada mòbil.

A dos quarts d'onze, es veuen obligats, amb els avisos pertinents, a iniciar la primera actuació per intentar retirar les persones que obstaculitzen els serveis de neteja, per protegir els efectius que estan en la primera línia de contenció dels cordons de seguretat; i, per tant, comencen ja, d'una manera fefaent, els primers aldarulls durs. Vull remarcar-ho: dos quarts d'onze, tres hores i mitja després d'haver començat l'operació.

L'oposició dels concentrats contra el que legítimament s'estava duent a terme passa de resistència passiva, al cap de poca estona, a oposició i a confrontació activa: actes violents i de força per impedir a la policia la seva feina –per impedir a la policia la seva feina.

La policia, després de tres hores de diàleg, d'intentar convèncer per treure els que obstaculitzaven operativament la policia, els camions, els serveis de neteja, comença primer amb mètodes suaus, però quan la rebel·lió passa a la bel·ligerància i a l'obstrucció, a la força i a la violència, quan després de tres hores i mitja, ho repeteixo, s'intenta boicotejar l'operació, es passa ja de l'obstrucció, o fins i tot a l'agressió, s'impedeix la circulació... I dins del moviment de protesta dels «indignats» és evident que es fa impossible de discriminar els col·lectius o les persones, les més actives violentes, les més passives, però que d'alguna manera també col·laboren a intentar obstaculitzar una operació.

Lamento que hi hagués gent de bona fe que intentés d'alguna manera, creient que feien el que havien de fer i el que volien fer..., doncs, no diré veure's arrossegada, però sí col·laborar, doncs, d'una clara obstrucció a l'actuació de la policia.

La policia no va fer el primer pas. Torno a repetir que la primera càrrega contundent s'ha de produir a les 10.30, dos quarts d'onze. I la resposta no va ser contra tots els acampats, sinó contra els qui obstaculitzaven, impediend o agredien la línia policial o els operatius que defensaven els serveis de neteja.

La policia no va buscar la confrontació. I sé que no vull ni puc rebatre totes les imatges que s'han produït en els mitjans de comunicació en els darrers dies. Hi són, i també n'hi han, d'imatges, en què s'observa, doncs, que hi han clarament agressions en contra de la policia, i que hi han moviments clarament destinats a

obstaculitzar i a impedir una operació que, legítimament, podia agradar o no agradar, però que dues institucions acorden, i que en aquest cas tant l'alcalde de Barcelona, en l'exercici de les seves responsabilitats, com el conseller que els parla en les seves, doncs, creuen que s'han de produir.

El resultat final de tota aquesta situació són 84 persones dels concentrats atesos pels serveis d'emergència –10 requereixen un nivell o altre d'atenció hospitalària, només un concentrat en una intervenció hospitalària, amb el colze trencat, com a conseqüència d'haver caigut del sostre d'una caseta de serveis–; 37 mossos d'esquadra atesos pel servei d'emergències, 2 d'ells amb intervenció hospitalària, i 4 membres de la Guàrdia Urbana, segons les informacions que tinc, també, amb necessitat de ser atesos.

De cinc camions, inicialment previstos, es passa a trenta-cinc camions evacuats amb estris, amb material, amb diferents situacions, amb diferents instruments que per part de la valoració del risc de la concentració descontrolada que teníem haurien pogut ser, evidentment també, objecte d'actuació i d'alteració de l'ordre públic en la festa de l'endemà.

Mentre jo mateix, com a conseller d'Interior, assumia la responsabilitat de l'actuació el divendres a la tarda i donava explicacions, unes primeres explicacions, el divendres 27, per primera vegada s'obren línies de diàleg, apareixen interlocutors i alguns mediadors. Es demana a la Direcció General de la Policia consell per veure com s'ha d'abordar la possible celebració de Canaletes de l'endemà; s'obren línies de diàleg.

La pregunta que suposo que molta gent es fa: s'hauria provocat aquest diàleg sense la intervenció del matí? No ho sabem mai, però jo crec que no. No es va produir davant d'unes eleccions municipals, un fet segurament molt més transcendent per a la democràcia, per a la política, per al funcionament normal d'un país. No era aquesta la nostra voluntat, no puc lligar fet i, d'alguna manera, causa i efecte; en qualsevol dels casos, només els puc dir que fins al divendres 27 a la tarda això és constatable: no hi ha cap diàleg.

El mateix divendres a la tarda i el mateix dissabte al matí, part del material que és reintroduït el mateix divendres, a migdia, després que els operatius es retirin, i dic només part..., el que és evident és que el que s'ha construït, implantat i construït durant dotze dies, des del dia 15 fins al dia 27, en vint-i-quatre hores és impossible que es torni a organitzar.

En qualsevol dels casos, una part d'aquest nou material i d'aquests nous estris que tornen a elevar lleugerament, doncs, l'element de risc, que és el que s'havia valorat, durant el divendres a la tarda i, sobretot, durant dissabte, bona part és evacuat, retirat, emmagatzemat en tres locals de Barcelona, i al vespre, el que és cert és que el dia 28 no queden bombones, ni transformadors, ni barres, ni neveres, ni troncs de fusta, ni palets.

Algú podrà dir: «Això ja madurava per al seu propi procés, no calia, aquesta intervenció.» És possible. Però només hi ha una persona que té una responsa-

bilitat que és òbvia i que va més enllà del que tothom pugui opinar, que és el conseller que els parla, que és el qui té la responsabilitat de l'ordre públic i de la seguretat d'aquest país. I que, amb les informacions que captàvem i amb les informacions que arribaven dels mateixos comandaments de la policia, vàrem valorar que calia intervenir per eliminar el risc i la incertesa davant d'una celebració important del Barça. I que allà hi havia, a dins d'aquell campament espontani, elements de risc notables, que calia d'una manera o altra actuar, intervenir. Jo no podia obviar aquest risc i no vaig fer-ho.

És el moment de recordar potser també que en els darrers dies, només en els darrers dies, fins i tot des dels mateixos col·lectius –alguns concentrats, aquí i allà–, han començat a sorgir veus i opinions que posen en evidència que els problemes que l'alcalde i jo vàrem valorar el dia 26 comencen a ser valorats ara pels mateixos concentrats. Comencen a haver-hi greus problemes de salubritat, d'higiene, de convivència i de seguretat ciutadana. L'alcalde i jo vam valorar-ho abans, i no crec que ens precipitéssim.

L'endemà, el Barça guanya la Champions. El dia 28, el país i els afeccionats al futbol i els afeccionats al Barça tenen una nova alegria col·lectiva. I es confirmen les previsions: en l'hora de màxima afluència més de cinquanta, seixanta mil persones ocupen Canaletes, les Rambles, una part del carrer Pelai, els entorns de la plaça Catalunya; entre dos, tres mil, quatre mil persones al centre de la plaça Catalunya...

La celebració discorre, malgrat la seva magnitud, amb normalitat per a quasi tothom –per a quasi tothom. Els conats d'agressió dels vandals habituals o dels que s'apunten a la festa, doncs, comencen bastant d'hora, a partir de les dotze; fins i tot, en algun moment a quarts de dotze hi ha algun conat d'agressió en algun punt de la plaça Catalunya amb els acampats i amb els concentrats; sortosament no es repeteixen ni es continuen.

Entre les dotze de la nit i quarts de dues, més de cinquanta, seixanta mil persones es troben a l'entorn de Canaletes; entre tres i quatre mil persones a la plaça Catalunya; més de cinc-centes persones, en diferents moments i en diferents onades comencen, ja, a increpar, a agredir la policia.

Més de dues hores de contenció –dues hores i mitja–, prop de..., minuts abans de les tres els comandaments operatius –com és habitual, sempre prenen les decisions operatives els diferents comandaments que operen per part de la policia– ordenen als seus efectius el desallotjament del carrer Pelai i de les Rambles. Com he dit, l'operació, que el director general va qualificar d'impecable, del dia 28 acaba amb 84 detinguts, amb 92 ferits i, a part, 36 mossos d'esquadra i 8 guàrdies urbans de l'Ajuntament de Barcelona també amb diferents tipus de contusions i ferits.

Fins aquí la cronologia. I no esgotaré l'hora que el president de la comissió m'ha donat, i li ho agraeixo.

Hem analitzat tot el que va passar i tot el que s'ha esdevingut des del dia 15, des del dia 16, fins al dia 28, i continuem analitzant-ho dia a dia, perquè encara hi

ha una concentració, cada vegada menor, però encara hi ha una concentració. Aquest matí, l'últim informe és de, a tot Catalunya, a les diferents concentracions que encara es mantenen més o menys vives, unes 800, 850 persones –a tot Catalunya. Aquesta nit ha plogut i, per tant, a la plaça Catalunya hi havien cinquanta o seixanta persones; però, en qualsevol dels casos, al matí n'hi tornen a haver més; encara hi ha un centenar de persones a la plaça Catalunya.

Davant de l'operació del dia 27, que és evident que es desenvolupa molt diferent de com l'havíem planificada i de com l'havíem desitjada, la primera valoració que es fa és que és evident que, quan s'analitza i es valora i es programa i es planifica l'operació, es valora de manera no suficient el nivell d'agressivitat i de violència amb què van reaccionar els concentrats. Es valora de manera no suficient el nivell d'agressivitat i de violència amb què els concentrats reaccionen davant de l'intent estrictament no de desallotjar, sinó de procedir a un desmantellament del campament per reduir el risc, elevat risc, de cara al dia 28, i també per actuar amb la voluntat de recuperar una certa salubritat, i, per tant, des d'un punt de vista d'higiene pública.

És evident que en les situacions de desordre públic, quan acaben no prou bé, es poden posar en dubte moltes coses. I és evident que aquesta revisió crítica s'ha fet, es fa i es farà. Es posen i es posaran en dubte aspectes de la planificació de l'operatiu.

L'hora –es parla de l'hora–, les set del matí. Bé. Si tot hagués anat com hagués anat i com estava previst que anés, l'hora, les set del matí, era la més idònia. En dues hores, dues hores i mitja, es desplegava, abans que obrissin els comerços, abans que hi hagués més afluència; es feia, d'alguna manera, amb llum diürna; els operatius podien treballar més; la coordinació entre Guàrdia Urbana, Mossos d'Esquadra i serveis de neteja era la més operativa, era la més fàcil. Es va fer el divendres i no el dissabte, perquè el dissabte havíem de tenir ja 2.500 operatius i efectius preparats per a la possible celebració del Barça, i, per tant, doncs, destinar prop de 300, 400 operatius a una actuació complicada i difícil... A les set del matí. A pilota passada pots dir: «Hauria estat millor a les cinc de la matinada.» Pots dir sí, però només ho sabem a pilota passada. No vàrem voler, i la policia no ho va voler, fer-ho amb nocturnitat, per incrementar el nivell, diguem-ho així, de possible reacció hostil, histèria o desconcert, perquè no es donés la reacció, d'alguna manera, davant d'un possible desallotjament amb nocturnitat.

Per tant, hi insisteixo, no es va valorar suficientment el nivell d'agressivitat i de violència amb què van reaccionar els concentrats. L'hora era la més oportuna, analitzant-ho com s'analitzava. Un cop vistos els resultats, doncs, és evident que no va ser la més, d'alguna manera, idònia; però, torno a repetir que, si tota la resta hagués funcionat bé, hauria sigut una hora oportuna.

També els haig de dir que en operacions d'ordre públic es constata –i això ho hem constatat– la imperiosa necessitat que existeixi una única autoritat operativa sobre tots els cossos que hi intervinguin. Això no va ser així.

El dimensionament dels equips de neteja també... I vull lloar el personal que hi va actuar. Han d'entendre que als professionals –persones, operaris– dedicats a netejar la via pública, que es vegin sotmesos a una situació com aquella no els és fàcil. Van complir d'una manera excel·lent; però també és veritat que el dimensionament inicial es va haver de modificar sobre la marxa, i de cinc camions inicialment vam passar a trenta-cinc. I, per tant, la reacció a les primeres hores i als primers minuts de l'operació va ser més lenta del que calia.

I, finalment, la policia es va veure obligada a fer ús de la força. I vull recordar que són els únics que estan legítimament autoritzats a fer ús de la força quan és necessari, davant d'una resistència inicialment passiva, però després obstrucció i després hostilitat, amenaces, insults –estan preparats per aguantar-ho–, agressions, cops... Això no hauria d'haver passat. I és evident que, com a conseller d'Interior, hauria desitjat que això no hagués passat.

Valoració final de l'operació. Els objectius es van aconseguir, la finalitat de l'operació es va aconseguir: es va retirar i es va desmantellar el campament. Es va retirar tot el material perillós: bombones de butà, de gas, alternadors, generadors elèctrics, neveres, pals –material perillós per a una suposada utilització d'una manera determinada i voluntària i específica d'alterar l'ordre públic i d'agredir. I, a més, el dia 28 no es produeixen tampoc conflictes entre el moviment social i els concentrats a la plaça Catalunya i d'alguna manera els que exciten totes les celebracions esportives. Això tampoc es va procedir i tampoc es va produir.

I vull recordar que, a més, l'operatiu del dia 28 va tenir molta cura en el fet que el desallotjament dels eixebrats de la celebració de Canaletes, els vàndals que ataquen permanentment i diàriament cada vegada que hi ha una celebració –a Canaletes, al carrer Pelai–, que ataquen la policia, que destrueixen aparadors, que maltracten el mobiliari urbà..., es va tenir molta cura d'esperar més de dues hores i mitja del que és habitual, a l'hora de procedir al desallotjament d'aquestes persones, d'aquests ciutadans que el que fan és reiteradament, doncs, agredir, trencar la convivència, alterar l'ordre públic. Alguns s'ho prenen com un esport, altres són professionals del desordre –els que estaven a Canaletes, no parlo dels concentrats a la plaça Catalunya.

I es va tenir molta cura quan es va fer el desallotjament el dia 28 –29 ja a la matinada– que no es produís una desbandada col·lectiva. I per això es va esperar i es va intervenir. I van haver-hi més..., ho he dit abans, un centenar de detinguts. A risc també de la integritat de la mateixa policia, perquè amb un centenar de detinguts vol dir que pràcticament un 20 per cent dels personatges que produeixen aquests aldarulls són, ja, retinguts, i d'alguna manera es va disminuint la capacitat de revolta.

Bé. Doncs, finalment, també es va tenir cura, quan es va desallotjar, que aquesta, diguem-ho així, «mixtificació» de col·lectius..., que no hi haguessin agressions als cordons humanitaris, que no se saltés a dintre. Tot i així, van haver-hi cent o cent cinquanta persones

que, sortint del carrer Pelai, van saltar els cordons humanitaris, van entrar a la plaça Catalunya, es van esperar que les forces de seguretat retrocedissin, i, quan van tornar al camp de batalla, anaven armats amb ampolles, llaunes i material.

Vàrem retirar els materials perillosos. El 28 no es produeixen conflictes greus –cap– entre el moviment social, els concentrats, els «indignats», i els que celebren, d'una manera vandàlica, la victòria del Barça. Però haig de lamentar, evidentment, les situacions de violència no desitjada ni provocada per les forces d'ordre públic. Ho lamento, sempre ho lamentaré. Podem fer molts acudits i es poden fer moltes intervencions a través de la xarxa. Mai no he estat partidari de la violència, ni personalment; no he participat mai en cap gresca ni en cap baralla.

Lamento els ferits, lamento els damnificats davant d'aquesta actuació que continuo creient que era necessària per aconseguir els objectius que, des d'un punt de vista de seguretat ciutadana i de garantia de l'ordre públic, tenia la policia. Lamento profundament el mal a la imatge dels Mossos que, d'aquesta operació com s'ha esdevingut, n'ha resultat. Lamento la difusió de valoracions sobre les intencions i els resultats que no s'ajusten del tot a la realitat i que s'hi ha donat crèdit. I no puc fer una relació exhaustiva, però s'han dit mentides i s'han difós mentides i s'han exaltat coses que no s'ajusten a la realitat.

En cap moment..., i hi ha gent que encara continua insistint que vàrem procedir o que vàrem voler fer un desallotjament. En cap cas la policia, el Departament d'Interior, l'Ajuntament de Barcelona es va proposar el desallotjament. No és certa la fotografia que s'intenta, d'alguna manera, explicitar que hi ha una persona disminuïda física que és presumptament apallissada pels mossos. En realitat, els mossos intentaven apartar el seu acompanyant, que es parapetava, que feia servir d'escut humà el disminuït, la persona discapacitada. No és certa la imatge de mossos apallissant un pobre indigent que dormia en un banc de la plaça Catalunya. En realitat, precisament estaven impeding que el cordó saltés precisament per sobre i entressin a la plaça. L'indigent estava adormit, ni tan sols es va despertar; se'l va comminar que es pogués desplaçar. La imatge també estava manipulada.

Fins al diumenge al matí hi havien mitjans de comunicació, fins i tot mitjans de comunicació públics que reiteraven i que repetien que hi havia una persona essent operada a l'Hospital Clínic amb la melsa destrossada, el pulmó perforat i amb risc de mort com a conseqüència de l'impacte d'una bola de goma. Això no és cert, és fals. L'única persona intervinguda en un hospital va ser, com he dit abans, la persona o ciutadà que, en caure del sostre d'una cabina de lavabos, es trenca el colze. Aquest pobre ciutadà imaginari alguns mitjans de comunicació l'han matat dos o tres dies. Això, evidentment, ha corregut per la xarxa i a nivell internacional.

No és veritat que hi hagués assetjament i agressió a professionals de la premsa. Només surten imatges diverses dels «indignats» asseguts a terra de forma pacífica; és cert, hi eren. Però també hi eren..., que no

d'alguna manera apareixen i també n'hi han, abans o després, que llencen objectes, pedres, que lesionen policies, que se'ls provoca, que puguen a sobre dels cotxes patrulla, a sobre de les furgonetes, que impedeixen el funcionament dels vehicles de neteja.

No és certa la carta anònima d'un mosso d'esquadra que denunciava l'actitud dels seus companys. No són certs els «twitters» que se m'atribueixen a mi i a altres persones manifestant opinions ofensives. No és cert el perfil d'un mosso en el Facebook que es vanagloria d'haver agredit els «indignats». Pengen un powerpoint on denunciem una mosso d'esquadra que havia participat en assemblees; tampoc, evidentment. El que sí que és cert és que hi han mossos d'esquadra que apareixen fotografiats, que es pengen a la xarxa les seves fotografies identificant-los, i fins i tot que hi han mossos i mosses d'esquadra dels quals s'identifica el domicili i apareixen pintades a la porta de casa seva, identificant on hi han mossos de la Brimo.

Reconec que no vàrem valorar de manera suficient el risc que grups radicals aprofitessin aquest moviment social per provocar la confrontació violenta amb l'autoritat. Hem après la lliçó. Em proposo intentar, al màxim de les meves forces, restituir la bona imatge i la confiança en el Cos de Mossos d'Esquadra, establint els procediments per obtenir i difondre imatges que donin una versió més completa de qualsevol actuació policial en situacions com la viscuda. Estudiar nous mecanismes per a l'actuació preventiva contra els violents que utilitzin qualsevol manifestació social per provocar enfrontaments amb les forces d'ordre públic. I en la mesura del que sigui possible –i el director general en té l'encàrrec, ja des de fa temps, des del principi– reforçar tots els protocols d'actuació a totes les unitats, sobretot de Recursos Operatius i de la Brimo, per descomptat.

Però, ho vull reafirmar: hi havia justificació legal per actuar. Es va intentar mantenir, des del principi, informació i diàleg, es van complir els preceptes legals i les normes establertes per actuar, es van fer els avisos, i, finalment, la policia va haver d'actuar.

Vaig acabant, president. Accepto i assumeixo que aquest és un debat que es vol portar a un terreny de confrontació amb el Govern, amb el conseller d'Interior. I és legítim, ho respecto i ho assumeixo. I ja vaig dir, des del primer moment, que n'assumia les responsabilitats polítiques.

M'atreveixo, però..., acabar amb unes últimes reflexions, i no per defugir la crítica. No pas, d'alguna manera, emmascarar la dialèctica entre Govern i oposició, sinó perquè observo que no només en aquesta seu, sinó potser també, d'alguna manera, en el fòrum públic, alguns –no pas aquesta cambra– busquen subterfugis, o ens porten a repetir esquemes de debat polític, d'alguna manera, excessivament amb visió a curt termini, no?, per obviar un debat potser més profund, que crec sincerament que haurem d'abordar i que, com a societat, hauríem de fer.

Quin és el model d'ordre públic que desitgem per al nostre país? Volem tenir policia o no volem tenir-ne?

Si la resposta és afirmativa, si la volem tenir, hauríem d'acceptar honestament –crec jo, és la meua opinió– una sèrie de principis. Primer: en un estat democràtic no podem admetre que s'apliqui la presumpció de culpabilitat a qualsevol actuació policial que ens desagradi. La policia catalana no ha actuat ni actuarà de manera diferent que qualsevol altra policia d'un estat democràtic en circumstàncies anàlogues.

Segon: en un estat democràtic no es pot anar amb el perjudici que les actuacions policials vulneren drets. Si la policia no existís i no actués, no es vulneraria cap dret, senzillament perquè no en tindríem cap. Si els tenim, si els podem exercir és perquè la policia –sí, ho sento–, de vegades exercint la força i la seva capacitat legítima de coerció, ens garanteix aquests drets.

Tercer: en un estat democràtic, quan la policia indica que s'ha de sortir o que no es pot entrar en un determinat lloc públic, o que s'ha d'obrir pas per a la circulació, ho lamento profundament, la gent n'ha de fer cas, no és optatiu.

Quart: en un estat democràtic no es pot pretendre fustigar la policia, impedir la seva actuació, insultar-la, amenaçar-la, agredir-la i sortir-ne indemne. En un estat democràtic hem de respectar i, quan donen instruccions, obeir la policia, i més quan actua legítimament en defensa de la seguretat ciutadana i de la garantia de l'ordre públic.

He volgut fer aquestes darreres reflexions no pas per desviar el debat, sinó per assentar una sèrie de principis que, quan els diputats vulguin, evidentment en podrem parlar: segurament avui el que toca és, per això, valorar allò que he intentat descriure i del qual..., ho torno a repetir, crec sincerament que la policia va fer el que havia de fer. Lamento les imatges contundents, contra les quals no puc lluitar, però reitero que, si l'operació s'hagués desenvolupat d'acord amb les previsions planificades pel mateix Cos de la Policia i pels seus comandaments, tot això no hauria passat.

Moltes gràcies per la seva atenció, president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Ara faríem quinze minuts de recés perquè els diferents grups parlamentaris puguin fer o preparar les seves intervencions.

Per tant, deu minuts; no sé si ho tenen preparat..., bé, deu minuts. D'acord? *(Pausa.)* D'aquí a deu minuts es reprèn la sessió. D'acord? *(Pausa.)*

Gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de cinc de la tarda i cinc minuts i es reprèn a les cinc i dos minuts.

El president

Molt bé, gràcies. Es reprèn la sessió.

Té la paraula, en primer lloc, el portaveu del Grup Parlamentari Socialista, el senyor Quim Llena.

Joaquim Llena i Cortina

Gràcies, president. Honorable conseller, també, agrair-los, a vostè i al seu equip, la compareixença. La veritat és que feia falta, com ho demostren totes les peticions dels grups i la seva pròpia. I feia falta perquè tots tenim moltes ganes d'aclarir algunes de les coses que han passat aquests dies, alguns fets força desafortunats per a la mateixa policia de Catalunya, per al conjunt del país i, en especial, per a la seva capital i per al mateix moviment conegut com el 15-M o també el moviment dels «indignats». Aclarir, passar full i, si poguéssim, esborrar algunes de les coses que han passat.

Miri, abans de començar la meua intervenció voldria referir-me..., una pinzellada de les coses que no m'han agradat del que vostè ens ha explicat. En primer lloc, que s'escuda excessivament en la figura de l'alcalde de Barcelona, quan vostè és el responsable de la seguretat del país. Un abús, jo crec que unes vint vegades ha anomenat el senyor Hereu. En segon lloc, que vostè, per algun moment, he interpretat que es penedia de moltes de les coses que havia fet, però de sobte canvia el xip i ens passa a parlar de les anècdotes, de les fotos, del qui més qui menys, i d'aquí passem a parlar de filosofia: policia sí, policia no. Miri, no és el nostre debat, no és el debat del Grup dels Socialistes de Catalunya.

Jo crec que, com li deia, els fets desafortunats per a la mateixa policia de Catalunya..., en aquests dies hem reiterat el nostre suport i el reconeixement als Mossos d'Esquadra i a la seva feina. No volem jugar a bons i a dolents, a gent que recolza la policia i gent que planteja que les actuacions de la policia són dolentes, estan malament; no és el cas nostre, estem molt lluny de tot això. I, com li deia, no volem jugar a bons i dolents –bons o dolents, uns i altres, eh?, els del moviment del 15-M o l'actuació dels Mossos d'Esquadra. Jo crec que el que val és treballar per tenir una policia de Catalunya que sigui admirada, respectada i, també, temuda en certes ocasions. I no és el que vostè ens planteja, el que ens està plantejant...

Miri, jo recolzo la policia, i està molt bé que vostè digui que n'assumeix la responsabilitat, que no els deixi sols; està molt bé, però no val a dir que el debat és actuacions de la policia, sí, o actuacions de la policia, no.

Hi insisteixo, volem una policia, hem treballat i hem lluitat per tenir-la molts dels que estem aquí presents, una policia que admirem, que respectem i que en certes ocasions la temem.

I, miri, amb l'operació de plaça Catalunya no hem aconseguit cap d'aquestes coses. Jo crec que hem anat en sentit contrari, pel mal que han fet les imatges que han donat la volta al món, malauradament. A Barcelona ve molta gent de tot el món, i aquestes imatges, com deia, malauradament han donat la volta al món. I pel mal que també han fet al moviment del 15-M, que ha donat mostres sobrades de la seva actitud solidària i pacífica, indignats amb una situació complexa i difícil que afecta el seu present i el seu futur. I un moviment que ens ha sorprès –vostè ho deia–, ens ha sobtat, ens ha corprès i que ens ha sobrepasat, del qual

hem de prendre bona nota, especialment els que ens anomenem «progressistes». Ells ens diuen que així no; ens diuen, tota la gent que ha estat durant gairebé un mes acampada per les nostres places, que així no, que així no anem bé. I nosaltres també li diem això, conseller: «Així no –així no–, conseller Puig.»

Miri, començaré pel final de la meua intervenció. El nostre grup no li demanarà la dimissió, però sí que volem recordar-li que en poc temps vostè ha acumulat massa targetes grogues; fent servir el mateix context esportiu, li diria que el que tocava –però sé que no és possible– seria una exclusió temporal. Moltes targetes i gairebé sempre pel mateix: imprudència, incontinència verbal i prepotència, una constant en el seu poc *savoir faire*. Li ho repeteixo, la conselleria d'Interior i la seguretat de Catalunya necessiten seny i prudència. Ens preocupa que vostè esdevingui presoner del personatge del bat, ens preocupa que passi el mateix que amb les seves paraules que es referien al conseller Saura. Aquests dies els diferents portaveus parlamentaris els ho hem anat recordant. Recorda allò que li falta coratge per reconèixer els seus errors? Recorda allò que no té la serenitat, la imparcialitat i l'objectivitat per dirigir els Mossos? I una que celebro enormement que l'encertés: quan va dir que la personalitat del conseller no influeix en l'actitud i en la tasca de la Policia de Catalunya; me n'alegro, cregui'm que ho celebro.

El Grup Socialista tampoc participarà en aquesta mena de concurs de fotografia o, si ho vol, aquesta mena de concurs de qui va començar o qui l'ha feta més grossa i qui l'ha feta més lletja. És evident que si ajuntem el foc i la pólvora acaba passant alguna cosa, i normalment no és agradable i no és desitjada. I el responsable d'atansar malament el foc i la pólvora és evident que va ser vostè. Vostè és l'únic responsable de l'operació més irresponsable duta a terme per la Policia de Catalunya. No ho dic per desgastar-lo –que forma part del joc polític i fins i tot podria dir que m'agrada–, no ho dic per això, conseller; ho dic veient els resultats, pels resultats i per la cua que ha portat o ens ha portat la seva actitud de no reconèixer l'evidència –vostè deia «no me'n penedeixo», i avui intuïem que sí, potser m'equivoco, perquè l'he d'interpretar, intuïem que sí–, per la seva actitud i les seves moltes declaracions.

Hi insisteixo, no hem d'entrar a parlar d'anècdotes, no hem de parlar de qui ha agredit a qui. És evident que, si les circumstàncies són les que eren, acaba passant el que acaba passant, sobretot si l'operació no es preveu i no es planifica de manera adequada. I vostè amb les seves paraules ho ha anat dient: «I, escoltin, vam calcular que amb cinc camions n'hi hauria prou, en van faltar trenta-cinc.» Vostè diu: «Escoltin, es va acabar desenvolupant de manera diferent del que pensàvem.» És el signe inequívoc, la prova del cotó que l'operació no estava ben planificada. Diu: «Es va calcular malament l'agressivitat de la gent que hi havia a plaça Catalunya.» Van calcular tantes coses malament que ens fa preguntar: escolti, i de quina informació disposava vostè? I què és pensava que hi havia allà? Tant era el desconèixer del que estava passant a plaça Catalunya perquè ens sorprenguéssim amb tantes coses?

Miri, li deia que, pels resultats i per les moltes declaracions i per la seva actitud, no és normal que des del Col·legi de Periodistes, el Col·legi d'Advocats, passant per organitzacions com Amnistia Internacional o el mateix Consell d'Europa estiguin sorpresos i ens demanin –i ens les demanin– qüestions sobre l'operació, sobre les seves conseqüències. Jo crec que no és normal, i ens hauria de fer pensar molt.

Pel que fa a la mateixa operació del 27 de maig, una operació dissenyada per netejar. Estem parlant de qüestions d'higiene i de salubritat, i, segons vostè, per evitar mals majors en el context de les possibles celebracions de la victòria del Futbol Club Barcelona a la Champions –la possible victòria en aquell moment, que després, afortunadament, va ser victòria. Li reconeixem el risc, sabent els antecedents, sabent el que passa cada cop que hi ha una celebració del Barça. I, si vol, també coincidim en les afirmacions que han fet, tant l'alcalde Jordi Hereu com l'alcalde de Lleida, Àngel Ros, en el sentit que en l'espai públic no val tot, per això hi ha unes ordenances municipals. Una cosa és el dret a expressar-se, una cosa és el dret a manifestar-se, i l'altra és convertir les places públiques del nostre país en campaments permanents.

Però el que lamentem és com es dissenya i com s'executa l'operació, una operació que ens planteja molts interrogants –molts interrogants. Una operació de neteja plantejada amb les brigades antiavalots i amb un seguiment amb helicòpters, que teòricament s'havia de dur a terme a tot Catalunya –això és el que saben l'alcalde de Lleida i el de Barcelona–, a tots els llocs on hi havia acampats, a les altres ciutats importants del país, també, i que curiosament només s'executa a Barcelona i a Lleida. Avui que està de moda el «per què?», li demano per què, senyor conseller. Això em diuen els alcaldes, que vostè no els explica que només aquesta operació tindria lloc a Barcelona i a Lleida.

Una operació que abans de començar ja genera desacord entre els Mossos i la Guàrdia Urbana: si s'havien de treure les pancartes, si només s'havia de fer defensa passiva..., que s'executa, com vostè diu, en el pitjor moment possible o en un moment, si ho vol, no adequat. Quina informació prèvia es tenia del que allà passava? Com es determina i qui determina la salubritat o els riscos per a la salubritat d'un espai públic? Ho fa el Departament d'Interior? Qui fa aquests informes? Quina unitat administrativa va fer tant els informes referents a la salubritat o a la manca de salubritat i als riscos per a la salut pública? I qui fa els informes del que estava passant allà dins? Quin dispositiu d'informació tenien muntat previ a aquesta operació? Amb quants efectius? I si podem tenir accés, de la forma que vostè consideri oportuna, a aquests informes.

Es farà alguna investigació interna per determinar els errors de manera objectiva i fora del marc purament de la direcció de la conselleria per valorar aquests errors? Calia retirar i, si vol, fins i tot requisar els molts ordinadors i altres estris que es van retirar? Estem segurs que els esforços per arribar a un diàleg...? I també li puc reconèixer la falta d'interlocució que hi podia haver en un moment d'aquestes característiques, però els mossos..., quins efectius especialitzats en tèc-

niques de mediació i negociació tenim? Li ho dic des del desconeixement, perquè no ho sé. Quines unitats? I considera que, com, de fet, vostè ho ha afirmat, el detonant de poder tenir interlocutors va estar a la mateixa operació del matí?

En definitiva, conseller, no en tenim prou que vostè digui que assumeix les responsabilitats. Això està molt bé. Vostè a sobre treu pit el primer cop que diu: «Tota la responsabilitat és meua i els Mossos no en tenen cap.» Ja ho sabem; li ho reitero, no estem discutint la feina, l'actuació. Som plenament conscients que l'actuació de la nostra policia, de totes les policies, en moments determinats comporta violència, i així ha de ser; de moment no tenim una altra manera d'arribar a moments o arribar a la dissuasió de totes aquestes qüestions. I, per tant, a mi m'agradaria que, més que dir que n'assumeix les responsabilitats, ens digués això que vostè ha començat a dir, que ho lamenta. Jo lamento que ho lamenti tan tard, ens hauríem estalviat moltes qüestions, ens hauríem estalviat moltes notes de premsa i molts escrits en els mitjans de comunicació de diferents col·lectius, si vostè hagués dit: «Escoltin, això no ha sortit bé.» Hi havia uns riscos, que compartim; la policia ha d'actuar de manera contundent en moltes ocasions, li ho admetem, ho compartim, estem convençuts que és així; però hi ha hagut tot un seguit de coses que van posar en perill la mateixa policia, perill físic per als mateixos mossos d'esquadra en l'operació.

Li reitero que no volem jugar a la foto, si va ser veritat o no veritat el que han dit algunes persones. Sempre, malauradament, que hi ha una qüestió que acaba sent conflictiva, la rumorologia, el tam-tam, les afirmacions no fonamentades i falses acaben passant. I això vostè, jo i tots els que estem en aquesta comissió sabem que acaba passant. No volem entrar aquí; volem entrar a recuperar el crèdit de la nostra policia, a recuperar una millor planificació de les actuacions per part de la conselleria d'Interior. I li ho reitero, no cal –no cal– treure pit, conseller, d'assumir responsabilitats; és el seu càrrec, va amb vostè. Li demanaríem que no utilitzés més els alcaldes electes, ni l'alcalde de Barcelona, que n'ha fet un ús i un abús, ni altres alcaldes; la seva responsabilitat i competència és la d'Interior.

En aquest sentit, cregui'm, és més fàcil dir: «Ens hem equivocat» –els directius o la cúpula directiva del Departament d'Interior– «en la planificació, en el disseny.» I anem a per una altra, perquè, si no, no ens en sortirem. Si és veritat que sí, que si no, que la foto..., jo crec que és un error, i no ens porti a confusió; ningú discuteix el que ha de fer la policia del nostre país, n'estem orgullosos i contents, de la nostra policia, i no estem discutint això. No ens parli de les anècdotes. No parlem de filosofia, avui tampoc toca parlar de filosofia. Quan vulgui, estarem disposats i estarem al seu costat en els plantejaments que faci de policia de país, però avui no toquen –no toquen– aquestes qüestions.

Conseller, ens queden molts dubtes i ens agradaria veure una actitud clara i contundent, reconeixent que l'ha espifiada, que això va ser un veritable despropòsit.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, senyor diputat. A continuació, té la paraula el diputat senyor Pere Calbó, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyor president. El Grup Parlamentari del Partit Popular –ja ho va fer en el Ple, de forma solemne, però avui ho tornem a reiterar– volem manifestar el nostre suport a la tasca diària, abnegada, i en ocasions heroica, dels agents de la Policia de la Generalitat de Catalunya - Mossos d'Esquadra. I aquest és un suport al Cos de Mossos d'Esquadra nítid i sense dubtes, sense tacticismes. El Grup Parlamentari del Partit Popular sempre ha estat al costat, i avui també, dels Mossos d'Esquadra, perquè són els seus agents els que ens garanteixen les nostres llibertats i la nostra seguretat.

De ben segur que el discurs políticament correcte, avui, demanaria un altre posicionament. Doncs, precisament avui, més que mai, el Grup Parlamentari del Partit Popular vol mostrar el seu suport a la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra. No ens trobaran aquells que no perden ocasió a intentar deslegitimar l'actuació dels Mossos d'Esquadra, o criminalitzar-la; no ens trobaran aquells que sistemàticament volen reprovar la policia abans que reprovar l'actuació d'aquells que incompleixen les lleis i les normes.

Des del Partit Popular vam reclamar al conseller d'Interior que comparegués en el Parlament, i especialment des del moment que va reconèixer públicament que, vist com s'havia desenvolupat l'operatiu, calia revisar alguns aspectes bàsics d'aquest, els referits, per exemple –i són paraules i aspectes que va citar el conseller–, a l'hora, el nombre d'efectius, etcètera. I la nostra petició pública de compareixença la vam fer amb el marge suficient perquè el conseller pogués comparèixer, si ho considerava, a petició pròpia, i amb el temps suficient per haver recopilat tota la informació del que va succeir aquell dia 27 de maig.

Per al Partit Popular no és important a petició de qui compareix, sinó que comparegui el conseller d'Interior davant d'aquesta comissió, no per posar en dubte l'actuació dels Mossos d'Esquadra, sinó per revisar aquelles decisions de caràcter polític que el mateix conseller va manifestar que calia revisar.

És per això que, des del Grup Parlamentari Popular, vam rebutjar aquelles esmenes que es van presentar amb motiu d'una moció que el nostre grup parlamentari va presentar en el passat Ple, on es pretenia reprovar i demanar la dimissió del conseller, malgrat que el mateix interessat encara no hagi entès el comportament responsable del nostre grup parlamentari. Amb aquelles esmenes es tractava de condemnar abans d'escoltar, amb el risc que això comportava de criminalitzar així l'actuació dels Mossos d'Esquadra a la plaça de Catalunya.

Amb el temps que tenim és impossible analitzar tots els detalls i cada un d'aquests detalls. Per tant, nosaltres ens volem centrar, en aquesta compareixença, en

un seguit de decisions polítiques que es van prendre, per, en alguns casos, sol·licitar més informació i, en altres casos, avaluar-les.

Ens referirem, primer, al dia de la intervenció. Sobre el dia de la intervenció, un gran nombre de ciutadans no van entendre per què el Departament d'Interior no va fer res per donar compliment al que va establir la Junta Electoral Central. Recordem que el que es va dir era que la concentració a la plaça de Catalunya, i en altres indrets de Catalunya, en la jornada de reflexió i el dia de la votació de les eleccions municipals estava prohibida.

Conseller, vostè en aquell moment tenia l'obligació de no permetre la concentració i no ho va fer. Aquella era la seva responsabilitat. Amb aquesta decisió política molts ciutadans han entès que el conseller d'Interior no actua quan s'està a les portes d'unes eleccions i que sí que actua quan han passat aquestes eleccions. Un mal missatge, conseller.

La segona, l'altra qüestió respecte al dia de la intervenció, és per què van intervenir el dia que van intervenir, és a dir, el dia abans de la possible celebració esportiva de la Champions. Si la finalitat era impedir que es poguessin utilitzar els estris per realitzar accions vandàliques i delictives, el nostre grup parlamentari es fa dues preguntes: per què es va permetre disposar, de nou, estris que afectaven la seguretat de la celebració de l'endemà? Aquesta decisió va fer augmentar el risc potencial quan del que es tractava era de minimitzar-lo. I aquesta va ser la seva decisió, conseller. I la segona pregunta és: per què no es va fer el mateix dia de la celebració? És evident que com menys hores, entre la intervenció i la possible celebració, passessin, menys risc potencial per a la seguretat de les persones i els béns. I vostè, conseller, va decidir no fer-ho així.

La segona gran qüestió és sobre la forma de l'inici de la intervenció. Vostè ho va manifestar i avui ho ha reiterat, que tenien una greu dificultat a trobar interlocutors en el col·lectiu de les persones concentrades. Sent això així, el que ens preguntem és per què no es va fer un avís previ i una tasca pedagògica prèvia. Per què no es van explicar públicament aquests riscos per a la seguretat, per demanar que les persones acampades, voluntàriament, traguessin aquests estris, i, si en determinat moment no s'hagués fet, s'intervindria? Estem segurs que, si s'hagués fet aquesta actuació pedagògica prèvia, la immensa majoria de ciutadans hauria entès molt millor la intervenció del Cos de Mossos d'Esquadra. Però vostè, conseller, va decidir no fer-ho així.

Conseller, des del nostre grup parlamentari entenem que les seves decisions polítiques van multiplicar el problema, ja que va reanimar una protesta que en aquells dies estava a punt de finalitzar. Conseller, calia actuar amb fermesa, però des del diàleg, per desbloquejar el conflicte.

En segon lloc, respecte a la forma de l'inici de la intervenció, al temps transcorregut des que es personen els agents dels Mossos d'Esquadra i de la Guàrdia Urbana fins que es produeix la intervenció, ens volem

referir. I el temps que passa, al nostre entendre excessiu, provoca que una minoria, que vostè ha manifestat que no vol permetre l'actuació de la policia, es vagi concentrant a la plaça, vagi prenent posicions a la plaça, i provoca una situació de perill per a la integritat física dels agents.

Per altra banda, també volem fer esment que l'operatiu no garanteix la sortida dels vehicles que havien entrat a la plaça per retirar els estris, i l'acumulació de persones fa que els agents quedin encerclats. Per tant, un altre punt d'inflexió en l'operatiu rau, precisament, en aquest fet, que l'operatiu no garanteix que la sortida de vehicles que havien entrat a la plaça..., poguessin sortir d'una forma ràpida i eficient; queden bloquejats. I alhora l'acumulació de persones per l'allargament de la intervenció provoca que hi hagi grups d'agents –i aquí les fotografies així ho demostren– que quedin encerclats per un gran nombre de manifestants. Aquests dos fets faciliten els danys en els vehicles, que vostè ha esmentat i ha detallat, l'agressió als agents, que vostè ha detallat, i situacions de perill per a la integritat física dels agents.

És evident que, amb les imatges que s'han mostrat, el nombre d'agents ferits i les salves emprades, els agents de policia van haver d'emprar la força per garantir la seguretat pròpia, la dels operaris de neteja i la de la resta de ciutadans i dels béns, així com per garantir l'ordre públic.

Una altra qüestió a la qual volem referir-nos en aquesta compareixença és sobre el nombre d'efectius. Vostè ha anat explicant que progressivament van incrementar el nombre d'efectius, en un període de tres hores, des de les set fins a dos quarts d'onze, quan es produeix la primera intervenció. La pregunta és: per què no es va dimensionar des d'un inici el nombre d'efectius necessaris per fer una actuació ràpida i eficaç?

I un aspecte que ens preocupa molt és la coordinació amb la Guàrdia Urbana. I aquests dies hem vist publicades algunes informacions –i avui mateix apareix en el diari *El Punt*– que ens preocupen moltíssim, i per això volíem fer les preguntes següents. En primer lloc, és cert que la Guàrdia Urbana tenia ordres de no intervenir? És cert que aquesta actuació va comportar un major risc per als agents dels Mossos d'Esquadra? És cert que el Cos de Mossos d'Esquadra es planteja la revisió dels protocols de col·laboració amb la Guàrdia Urbana, que podria arribar a prendre la decisió de prescindir d'aquesta col·laboració?

Vostè ha fet un esment, ara, a la necessitat de comandament únic en les intervencions, però és evident que aquesta explicació és insuficient. Creiem, nosaltres, que, davant d'aquestes preguntes molt concretes que li hem formulat, vostè ens digui si això és cert o no és cert, perquè això ha estat publicat. Perquè, respectant i defensant l'actuació dels agents de la Guàrdia Urbana –i això vull que quedi molt clar–, si això fos cert, si vostè em contestés que són certes aquestes preguntes que jo li he fet, això seria un fet molt greu, i caldria reclamar responsabilitats polítiques a l'alcalde de Barcelona.

I, si això no és cert, el conseller, vostè, que té la màxima responsabilitat en la seguretat a Catalunya, hauria de desmentir aquestes informacions de forma immediata. (*Veus de fons. Pausa.*) Perdó? L'última d'aquestes preguntes seria si és cert que el Cos de Mossos d'Esquadra es planteja la revisió dels protocols de col·laboració amb la Guàrdia Urbana, que podria arribar a prendre la decisió de prescindir d'aquesta col·laboració; és a dir, d'actuar únicament el Cos de Mossos d'Esquadra, sense la col·laboració de la Guàrdia Urbana.

Fetes aquestes explicacions, a nosaltres també ens preocupen les seves properes actuacions, conseller. I, des del Grup Parlamentari Popular, respectem profundament el dret de manifestació i de reunió, sempre que es faci d'acord amb la llei. I per això volem saber, conseller, quina serà la seva política en aquest àmbit. Permetrà aquelles manifestacions i/o concentracions que es realitzin que no s'ajustin a la llei, com va passar amb la concentració del dia de reflexió de les eleccions municipals? O garantirà les llibertats i la seguretat dels ciutadans i el compliment de les lleis?

El Partit Popular ha defensat que la situació a la plaça de Catalunya no es podia mantenir eternament, ja que el dret de manifestació ha de ser compatible amb d'altres drets. Per tant, també li preguntem: quin serà el capteniment del Govern sobre l'anunci d'acampada davant les portes d'aquest Parlament?

Per altra banda, ha estat publicat en els mitjans de comunicació que la Direcció General de la Policia està estudiant si presentarà denúncies contra aquelles persones que van agredir els agents –«està estudiant», ho subratllo. I ens preocupen aquestes informacions. I volem que el conseller ens ratifiqui avui que sí que es presentaran aquestes denúncies, perquè les seva no-presentació comportaria deslegitimar l'actuació dels agents.

En conclusió, conseller, des del Grup Parlamentari del Partit Popular no li demanem la dimissió ni el reprovem. Hauria estat molt fàcil, si hagués només seguit el tacticisme, fer-ho en el passat Ple, però volem que en aquesta comissió reconegui les decisions equivocades que va prendre i que hem assenyalat, i que adopti les decisions en el si del departament perquè no es tornin a produir. Vostè ha reconegut tímidament alguns errors, però creiem que això és insuficient.

En definitiva, conseller, el que posem en evidència és que, si hagués adoptat unes altres decisions, l'operatiu policial hauria tingut un millor resultat, hauria estat més eficaç. I estem fent un gran exercici de responsabilitat, i des del Grup Parlamentari Popular esperem que el conseller estigui a l'alçada, ja que això no és un xec en blanc.

Alhora, volem reiterar el compromís i el suport del nostre grup parlamentari als agents de Mossos d'Esquadra i de la Guàrdia Urbana de Barcelona. L'instem a reconduir de forma immediata la necessària col·laboració entre el Cos de Mossos d'Esquadra i de la Guàrdia Urbana de Barcelona, i a donar compliment a la moció que el nostre grup parlamentari va presentar, i que, a través d'una esmena del seu grup parla-

mentari, doncs, vam aprovar en aquest Parlament en el darrer Ple, amb la necessitat d'elaborar en el termini de sis mesos, en col·laboració amb l'Ajuntament de Barcelona, un protocol per prevenir els desordres públics que es puguin produir en el marc dels grans esdeveniments.

Vostè ha parlat de «professionals del desordre», dels que van a fer... –ho tinc aquí més o menys apuntat, les expressions que ha utilitzat..., bé, ha fet diverses referències a aquests «professionals del desordre públic». Nosaltres, en la interpellació que ja li vam fer, en la moció que hem presentat hi hem fet molta insistència. Quins protocols d'actuació utilitzarà i emprerà el departament per fer front a aquest fenomen? No podem quedar impassibles, reconeixent que hi han uns «professionals del desordre» i que, per tant, calen actituds i protocols preventius per minimitzar al màxim l'actuació d'aquests vándals, si no ho recordo malament, com vostè els ha qualificat. Per tant, hem d'actuar no només quan es produeix el dany, sinó que hem d'actuar de forma preventiva per minimitzar que aquest es pugui produir. Per tant, vists els fets que han succeït, aquesta reclamació al Govern de la Generalitat que va aprovar el Ple del Parlament de Catalunya té més vigència que mai, aquesta exigència vers el Govern; per tant, cal actuar d'una forma immediata.

Miri, en l'anterior legislatura, al nostre parer, teníem un conseller d'Interior acomplexat. Des del nostre grup parlamentari, exigim un conseller d'Interior dialogant, resolutiu, eficaç, que actuï amb fermesa quan cal, de forma proporcional. No volem un conseller d'Interior sense complexos, sense mesura. Per tant, conseller, és a les seves mans decidir quin tipus de conseller vol ser. Però li hem de dir que en les decisions que ha pres és més a prop del conseller sense mesura, en aquesta actuació en concret, que del conseller resolutiu, eficaç i dialogant.

I vostè ha deixat entreveure una qüestió que, a nosaltres, ens preocupa molt, perquè és molt greu. Vostè ha manifestat que –ho ha manifestat, i molt ràpidament acabaré– les persones que es trobaven en la concentració de la plaça de Catalunya estaven avisades. És més, vostè ha dit: «Estaven totes despertes», les 450. La pregunta és: com ha investigat des del seu departament per veure com es va produir aquesta fuga d'informació, si és que aquesta fuga s'ha produït; perquè el que vostè acaba de manifestar és molt greu.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, té la paraula, en representació del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, president. Conseller, començaré fent un resum del que serà el fil conductor de la meua exposició i que vostè en les seves explicacions realment m'ha confirmat.

Miri, els operatius del dia 27, a Barcelona i a Lleida, foren injustos i innecessaris. Es produïren càrregues policials sense cap raó, ni cap provocació prèvia. Les càrregues es van realitzar per deixar sortir els camions de la neteja que s'emportaven estris personals dels concentrats i per evitar que el Departament d'Interior quedés en ridícul. Posteriorment, el conseller ha donat explicacions ideològiques que expressen menyspreu cap als concentrats, i les ha fetes amb prepotència, sense el mínim element d'autocrítica, més enllà de lamentar la difusió de les imatges. Les conseqüències de l'operació han estat contraproductives: ferits, pèrdua de prestigi del Cos de Mossos d'Esquadra a Catalunya i a tot el món, i no es va aconseguir cap dels objectius que pretesament es volien assolir.

També vull fer un aclariment. Aquests dies hi ha hagut una certa polèmica amb relació a la meua sollicitud de fer servir avui imatges. El meu plantejament va ser clar des del principi: si el conseller en feia servir, jo també; si el conseller no en feia servir, jo tampoc. Cap voluntat de xou mediàtic, però cap associació professional pot dir-li al Parlament com ha de fer la seva forma de control al Govern. Això és la democràcia. I, alhora, aprofito ara per fer un agraïment a les persones que ens han fet arribar fotos, fotografies i vídeos. Saben que no les faré servir, ja els ho hem explicat, atès que vostè tampoc ho ha fet; i, d'altra banda, se m'ha comunicat dues hores abans de la comissió que se'm prohibia fer-les servir.

Però anem al tema principal. Fou justificada la intervenció? No. Quin era l'objectiu, una simple neteja o desmantellar el campament i emportar-se tot el que allà hi havia? En realitat, es tractava d'una demostració d'autoritat a Barcelona i a Lleida. El conseller estava impacient per actuar, perquè determinats sectors i mitjans conservadors posaven en dubte la seva capacitat per generar una actuació dura i contundent, el començaven a acusar de feblesa, i això per al conseller Puig era insuportable. Segons els mitjans de comunicació, fou una operació desaconsellada pels mateixos especialistes de la policia. Per això, li pregunto: són certes les informacions que diuen que, des de la mateixa policia, el servei d'informació va desaconsellar la intervenció perquè els concentrats eren pacífics i perquè els mossos acabarien envoltats de gent? I, li torno a fer la pregunta que dimecres no em va contestar: amb quina base legal va requisar efectes personals de la gent? El Col·legi d'Advocats ho ha qualificat com a intervenció il·legítima, i és una forma suau de qualificar la retirada d'ordinadors, telèfons mòbils o menjar.

Segona qüestió: es va planificar i realitzar de forma correcta? No. Hi va haver mediació digna d'aquest nom? Qui la va fer, algun equip especialitzat o els comandaments policials? Quan es va fer, el mateix dia 27 al matí, «mitja horeta», com vostè ha dit? S'hauria hagut de fer uns dies abans i potser llançant alguns missatges previs a través dels mitjans de comunicació? El departament disposa d'un equip professional de mediadors? Com és possible que digui que divendres no hi havia interlocutors i que els dies abans i els de després sí que n'hi haguessin?

Camions de la neteja. Per fer la neteja tan sols feien falta uns quants camions –vostè ho ha dit: «Cinc camions previstos»–, però, per endur-se tot el que hi havia a la plaça en feien falta molts més. Vostè ho ha dit: «Trenta-cinc camions.» L'operació seria lenta –per això no va acabar a dos quarts de deu–, i els camions havien de poder sortir un cop plens. Aquí trobem el tema fonamental: no es va preveure fer un camí de sortida per als camions. L'efecte crida, més que previsible, va provocar que molta gent anés a la plaça i que aquesta quedés envoltada de persones i que els camions quedessin atrapats. L'error de plantejament es veu mesurant els efectius de l'operatiu: massa policies, si tan sols es pretenia netejar, i massa pocs i mal distribuïts si es pretenia requisar els estris personals i desmantellar el campament. I, per acabar-ho de complicar, al marxar de la plaça, cap a migdia, varen quedar aïllats un grup de mossos. Error espectacular.

Tercer: va iniciar la violència la gent? No. Les càrregues policials s'inicien entre passeig de Gràcia i rambla de Catalunya, una mica abans de les onze –vostè ha dit a dos quarts d'onze–, fora del centre de la plaça, perquè la gent asseguda a terra no permet la sortida dels camions de la neteja. Jo hi era, li ho vaig dir, i em reafirmo en el que vaig dir dimecres. El dilema amb què es va trobar el Departament d'Interior fou: com que no es disposava d'un camí de sortida, o el Departament d'Interior quedava en evidència perquè els camions no sortien o la policia obria camí perquè poguessin sortir. I, en lloc d'apartar la gent, individualment i sense violència –reacció proporcionada–, es va decidir carregar i provocar nombrosos ferits per evitar que el conseller d'Interior fes el ridícul.

Obstaculitzar, conseller, no és agredir. La càrrega es va fer sense preavis i sense utilització de megàfons, a diferència de les càrregues de dissabte amb motiu de la Champions, quan es van realitzar avisos en tres idiomes per megàfon, tal com va mostrar TV3, i les càrregues foren efectuades amb una gran contundència, sense massa miraments i d'una forma evidentment desproporcionada. Que varen aparèixer alguns elements violents aïllats? Sí, com en altres aglomeracions o conflictes, i molt menys que en les celebracions del Barça o de la selecció espanyola de futbol. Però aquesta presència de violents, que el meu grup sempre ha condemnat, i que els mateixos acampats han condemnat, no és ni l'inici ni l'origen de l'actuació policial. I, si us plau, no em barregi la violència del dia 28 amb el que va passar el dia 27.

Quarta qüestió: es van aconseguir els objectius? No. Miri el pòster central de la revista nord-americana *Newsweek* –un milió de lectors–; el prestigi internacional del Cos de Mossos d'Esquadra ha estat dilapidat, tan sols cal mirar la premsa europea, i m'estalvio de posar més exemples. S'ha produït un allunyament d'una part de la societat amb relació als mossos, que han vist perjudicada la seva imatge i la seva relació amb la societat per culpa d'una decisió política del conseller d'Interior. S'han produït ferits que es podrien haver evitat. S'han requisat estris personals sense base legal. El conseller d'Interior i els comandaments dels mossos han estat objecte de querelles i denúncies,

i tot per a res, tan sols per demostrar que el conseller d'Interior exerceix l'autoritat. Al vespre del mateix divendres a la plaça Catalunya hi tornava a haver materials de tot tipus i més gent que mai, això sí cridant: «Puig dimissió». I el dissabte, amb motiu de la celebració de la Champions, hi va haver negociació i autoregulació i es varen retirar les coses potencialment perilloses, cosa que va demostrar encara més que la intervenció policial de divendres havia estat injusta i innecessària. Però era impossible que el conseller pogués admetre que els acampats podien autoregular-se –avui ho ha tornat a afirmar. La seva visió ideològica conservadora el porta a menysprear-los, per això els titlla de «supermercat gratuït», de «parc temàtic», de «danys col·laterals», i aquestes persones encara estan esperant les seves disculpes.

Cinquè: qui avaluarà el que ha passat de forma independent? Tant les Nacions Unides com el Tribunal de Drets Humans han ressaltat sempre la necessitat de disposar de mecanismes independents d'investigació per assegurar una avaluació imparcial i exhaustiva. I ara es troba a faltar un comitè d'ètica policial, que vostè manté hivernat, sense nomenar, després de la dimissió, ja fa cinc mesos, de juristes del prestigi de Carlos Jiménez Villarejo, Merche García Arán o Gemma Calvet, per protestar per la derogació del Codi d'ètica policial. No ho dic jo, ho diu Amnistia Internacional.

Conseller, avui, després d'haver deixat passar uns dies, després d'haver-lo escoltat, després de recollir informació, exigim la seva dimissió immediata. Primer, per la intervenció desproporcionada i injusta i per les seves conseqüències, perquè representa el seu fracàs com a conseller i el fracàs de les seves decisions. Segon, perquè la intervenció ha estat qüestionada per amplis sectors de la societat: la Federació d'Associacions de Veïns i quaranta entitats ciutadanes de Barcelona, el bisbe de Lleida, el Col·legi d'Advocats, Comissions Obreres i UGT, Judges per a la Democràcia, Amnistia Internacional, el Col·legi de Periodistes –per cert, m'ha semblat entendre que vostè afirma que el Col·legi de Periodistes ha mentit. I s'han obert investigacions per part del Síndic de Greuges i pel Consell d'Europa. Perquè han estat, a més, objecte de querelles i denúncies i d'un informe demolidor i incontestable del Legal Team del Col·legi d'Advocats de Barcelona, i perquè s'han recollit milers de signatures que demanen la seva dimissió.

Tercera raó: perquè no és un error aïllat, és fruit de la seva visió de la seguretat; molt suposat sobiranisme. Però vostè aplica el model de seguretat del PP, aquesta és la seva política. El model català de seguretat –i amb això responc a una reflexió que vostè ha fet– és part essencial de l'autogovern, però també es va impulsar amb voluntat de construir una policia diferent, que no reproduís els defectes dels cossos de l'Estat.

Quina és la seva visió de la seguretat, que amb vostè torna a ser ordre públic: la derogació del codi d'ètica policial, el no-nomenament del Comitè d'Ètica Policial, la supressió del programa de seguretat contra la violència masculista, l'afebliment de les funcions de les oficines de relació amb la comunitat? I vostè és fort amb els febles i feble amb els forts. Per exemple, la

comprensió cap a la velocitat excessiva dels vehicles, que ha provocat la relaxació de molts conductors, com ho demostra que en dos mesos s'hagi passat, en l'antiga zona vuitanta de Barcelona, de set mil denúncies a deu mil, un augment gairebé del 50 per cent després d'haver-se passat, per cert, els darrers anys criticant la voracitat recaptatòria de l'anterior Govern; o la tolerància cap als propietaris dels locals d'oci, a qui ara vol rebaixar les multes per consum de drogues o per permetre l'accés de menors als seus locals –fort amb els febles i feble amb els forts.

La decisió de no envoltar-se d'especialistes i creure's autosuficient –el cas Crespo n'és un paradigma. Tenim un departament d'Interior sense secretària de Seguretat –ho repeteixo, el cas Crespo n'és un paradigma; tenim un departament d'Interior sense secretària de Seguretat–, sense cap càrrec polític amb una mínima experiència en seguretat, i amb la seva afirmació fa mesos que vostè dirigiria la política de seguretat sense intermediaris i assumint-ne tota la responsabilitat, i havent declarat que vostè volia tibar la llei fins allà on sigui permès i una mica més enllà, i amb l'opció premeditada de no comptar amb serveis de mediació. Perquè els mossos..., cinc minuts o mitja hora abans d'intervenir, això no és mediació. Cal el diàleg amb els moviments socials, per malament que li caiguin al conseller.

Quarta raó: perquè la seva política és un perill per al futur. Vivim unes circumstàncies molt delicades, enmig d'una greu crisi econòmica i social que comporta inevitablement tensions socials, laborals i polítiques. Davant d'això cal un departament d'Interior tolerant, que entengui la complexitat del moment i de la societat catalana; dialogant, amb voluntat de buscar la mediació, tot el contrari d'un senyor Puig obsessionat a demostrar als sectors carques del país que ell aplica mà dura als conflictes. I, quines són les grans solucions que ens proposa el conseller? Avui gairebé no n'ha citada cap, però sí que les ha dites abans: criticar i potser limitar els mitjans de comunicació, càmeres als cascos de policia o eliminar la norma que exigeix la identificació dels mossos. Aquesta concepció autoritària és un perill: provocarà més tensions socials i trencarà la imprescindible connexió entre societat i Mossos. Els mossos, senyor Puig, hi són per garantir els drets de tothom, també dels «indignats» que es concentren pacíficament a les places, també dels treballadors que es manifesten contra la crisi.

I, permeti'm un exemple darrer a on ens porta la seva concepció: diumenge passat, manifestació legal a Barcelona contra les centrals nuclears, convocada per grups ecologistes i amb el suport de diversos partits amb representació en aquest Parlament. Doncs, la manifestació es troba amb la presència d'antiavalots equipats amb casc i armilla, llestos per actuar, davant de Capitania General. Què es pensava, conseller, que assaltaríem Capitania General? Interior té l'obligació d'assegurar que els dispositius no criminalitzin sectors socials o opcions ideològiques, perquè això sí que és instrumentalitzar políticament la policia. Hi ha moltes mesures preventives que poden estalviar una exhibició gratuïta de la força.

Tot això vostè, senyor Puig, o no ho entén o no ho vol entendre, i per això el meu grup li demana la seva dimissió.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, té la paraula, en representació del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, miri, un 19 per cent d'atur, un 40 per cent d'atur juvenil, retallades per a molts i guanys per a pocs; unes notícies que generen una indignació molt comprensible; una situació política i econòmica que fa que molts ciutadans no vegin l'abast de la seva decisió política, l'abast del seu vot, la utilitat per canviar i resoldre els problemes que passen en la seva biografia generen un esgotament ciutadà que ens interpel·la, ens interpel·la a tots: els que són en el Govern i els que som a l'oposició.

I és en aquest context –vostè ha volgut començar parlant d'aquest context– que es produeixen les concentracions a les places a Catalunya, que es fa a la política formal una interpellació de caràcter polític profund, que mereix ser escoltada i que mereix ser respectada.

El primer que li he de dir, senyor conseller, és que vostè s'hi ha referit múltiples vegades –no avui, avui ha estat més prudent– amb un menyspreu important. Ha parlat de «parcs temàtics». Ha elevat a categoria el que és una anècdota en un moviment que molt majoritàriament es produeix dins del civisme i amb una ferma convicció no violenta. I evidentment que hi han individus indesitjables en qualsevol lloc, però vostè vol elevar a categoria el que és anècdota, ha parlat de «supermercats gratuïts», ha parlat de «càmpings». I em sembla que vostè, que abans de ser conseller d'Interior ja era polític i que continua sent polític i que, precisament, a vegades la seva manera d'entendre la política condiona com exerceix de conseller d'Interior..., la resposta no és una intervenció tan mal feta, tan poc responsable i tan mal preparada, com avui ens ha explicat, com la que van fer el divendres 27.

Miri, per si no el coneixia, jo li he portat aquest llibre, per a vostè, *Indigneu-vos*, que és un llibre que a un li pot agradar més o menys, pot estar-hi més d'acord o menys d'acord, però, potser, una mica de lectura li vindrà bé per tenir una actitud més empàtica –que no vol dir que vostè s'hi apunti, senzillament vol dir que vostè ho entengui– amb la gent que es manifesta, que no mereix els epítets que vostè li ha dedicat o el tracte que li ha dedicat.

Vostè va innovar fent electoralisme de coses de les quals ningú havia fet mai electoralisme, com, per exemple, el Codi de circulació, o com, per exemple, quan ve aquí a explicar campanyes d'incendis i en tres ocasions es va confondre i les va anomenar «campanyes electorals». I, possiblement, la pressió de sectors polítics que li donen suport el van determinar a actuar

com va actuar, a equivocar-se com va equivocar-se el dia 27, però vostè i només vostè.

Vull distingir molt clarament el que són decisions polítiques del que és l'actuació d'un cos, la Policia de Catalunya, que mereix no només el nostre respecte, sinó que també és motiu de ser alabada en moltes de les seves actuacions i en la seva feina en general. Divendres 27 la seva decisió, i només la seva decisió, va comportar 127 ciutadans ferits, càrregues contra persones que estaven assegudes a terra amb les mans enlaire. I ho vam veure tots. Vostè ara pot dir: «Aquestes imatges no són suficients; vostè vol fer una guerra d'imatges.» Però tots ho vam veure, milers de ciutadans van veure aquestes imatges, i molts testimonis presencials ens han fet arribar més imatges, més vídeos, més testimonis que això va ser així. Per tant, no ho pot negar.

Vostè va generar una situació de desordre. I, sí, aquesta situació de desordre va ser aprofitada per elements indesitjables, segur que sí. Vostè va planificar malament una operació o no va planificar correctament una operació que també va causar unes situacions de risc per a agents dels Mossos d'Esquadra, que van causar, a més, nombrosos danys sobre material de patrimoni públic i també sobre patrimoni privat, sobre patrimoni privat material i immaterial, perquè la gent als ordinadors hi guarda coses de molt valor, hi guarda coses que no es poden confiscar sense cap mena de base, com va fer vostè, i maltractar com van fer amb aquesta actuació.

Amb quin objectiu? Doncs, ja s'ha dit: per netejar la plaça –és a dir, per fer allò que dies anteriors s'havia aconseguit senzillament dialogant per part d'empreses de la neteja– i per buidar la plaça d'objectes potencialment perillosos. Perquè l'endemà era previsible, com així va ser, que s'hi produís una gran concentració de persones, cosa que s'aconsegüí l'endemà de forma impecable, segons va dir el seu director general, el senyor Manel Prat, aquí present, que sí que va trobar interlocutors, que sí que van voler consells d'autoprotecció, que sí que van decidir no tenir bombones de butà, no tenir elements perillosos el dia després.

I vostè qüestiona que si això hauria passat si no hi haguessis hagut la intervenció de divendres. Jo li faig una altra pregunta. Vostè ho va provar que això passés? Perquè no ho va provar. Vostès no ho van provar. En els dies anteriors –i avui n'han fet un relat, i després m'hi referiré– no van intentar-ho; no s'hi van aproximar, no tenien la informació adequada. Ningú no els havia explicat el caràcter pacífic i no violent majoritari d'aquestes concentracions? O potser sí que els ho havien explicat, potser sí que els mateixos serveis d'informació dels Mossos d'Esquadra els l'havien explicat, aquest caràcter majoritàriament pacífic i no violent.

Vostès..., i no és novetat, en totes les grans celebracions es retiren objectes contundents de la via pública: para-sols, taules, cadires de bars, etcètera. No calia decidir-ho el dia 25, se sabia molt prèviament. Ara, el conjunt de la població no ho sap, això. Si no es difon, si no s'explica, si no es persuadeix perquè això ho faci la mateixa gent, és molt difícil esperar que ho faci la

mateixa gent, i molt menys anant-hi a les sis del dematí i donant mitja hora per decidir.

Vostè demana disculpes per si les imatges poden haver ferit la sensibilitat. No és aquest el problema, senyor conseller, és el contingut, és el fet que es gravava, no el fet que hi hagin imatges i que s'hagin difós.

Miri, del diàleg i de la mediació, n'hauria pogut obtenir molt; però si, en el diàleg, vostè no hi creu, doncs, ens haurà de contestar per què va ser possible netejar la plaça anteriorment i no els acompanyaven mossos d'esquadra. Per què li sembla que els únics aldarulls i fets violents a l'entorn de l'acampada després de setze dies –duien aquell temps– sota el ras, a sol i pluja, amb milers de persones circulant-hi, amb situacions d'incomoditat...? Només es produeixen aquells aldarulls quan vostè decideix apropar-se a la plaça.

Miri, el Col·legi d'Advocats de Barcelona els denuncia per violació del dret de reunió, per manca de voluntat de diàleg previ, per ús desproporcionat de la força. Crec que aquí hi ha un element molt important. És evident. Ningú discuteix que en democràcia el monopoli de la força el té la policia; ningú li ho discuteix en aquesta cambra; ningú li ho discuteix, això. Però és precisament el fet que la policia té aquest monopoli que exigeix un zel i un rigor molt més elevat. I aquí va haver-hi una evident desproporció en l'ús de la força. El mateix Col·legi d'Advocats denuncia, també, l'assetjament i l'agressió a professionals del periodisme i també ho diu el Col·legi de Periodistes. Està dient que menteixen, Col·legi d'Advocats i Col·legi de Periodistes? I denuncia, també, la intervenció il·legítima, sense cap base legal, dels béns dels acampats.

I aquest és un element clau en la gestió del dia de l'operació i en la gestió de l'operació, perquè aquest és un element que provoca: la primera intervenció la té vostè, no la tenen els acampats, que és quan es confisquen béns privats sense cap mena de base per fer-ho, béns privats que, a dia d'avui, no han estat retornats i béns privats que han estat malmesos. No sé si tenen constància de l'estat o de l'inventari d'aquests béns i del seu estat de conservació. Nosaltres només en tenim constància a través de les imatges que hem pogut observar, i la veritat és que són molt lamentables.

Aquesta actuació ha causat, doncs, una mala imatge internacional de la nostra policia, del nostre país i una mala imatge entre la nostra societat també de la nostra política. Aquesta ha estat la seva resposta a una indignació, a un malestar que, sincerament, crec que necessitaria una resposta molt més madura. Jo li demano si pensen indemnitzar les persones ferides, perquè en lamentar-ho no n'hi ha prou. Jo li demano si pensen rescabalar els béns damnats, perquè en lamentar-ho no n'hi ha prou.

Parlem de l'operació. Suposem que vostè tingués raó i amb una actuació prèvia de diàleg, de persuasió, de difusió pública del fet que en les grans concentracions no ha d'haver-hi objectes contundents..., suposem que tot això no fos suficient, que és el que sembla que vostè va suposar. Hi han errors importants en l'operació ja des d'un punt de vista estrictament policial.

Escolti, com valora que s'estiguessin entre sis i set hores –entre l'inici de l'operació i quan hi han els aldarulls més importants– intervenint, malmetent béns, fent malbé, doncs, béns personals, ordinadors de la gent, exaltant els ànims? I, al mateix temps, no creu que era previsible que es produiria, atès que aquestes acampades són centres dels mitjans de comunicació des del mateix 15 de maig? Vostè no creu que era previsible que, d'alguna forma o una altra, s'avisés més gent i anés incrementant contínuament el nombre de gent que hi anava? I, per tant, vostè creu que va utilitzar el nombre d'agents adequat?

Perquè entenem que no hi havien d'anar els agents i que ho hauria pogut solucionar sense anar-hi; però, ja, amb les seves premisses, pensant que hi anaven, creu que amb el nombre d'agents que duia podia estar-se tantes hores esperant? Perquè, clar, aquí el que es produeix és..., clar, hi ha una intervenció, s'enduen béns privats, els fan malbé i hi ha una sèrie de gent que, pacíficament –milers de persones pacíficament–, asseguts a terra, amb les mans enlaire, alguns passavolants que s'ho miraven des de la vorera, diuen: «No se'ns enduguin el que és nostre.» I vostè no havia previst una sortida per a aquests camions? I vostè no havia previst que vindria molta més gent? I vostè no havia previst que havia de facilitar aquesta via, traient les persones, si fos necessari, d'una a una, i, per tant, actuar quan hi havia menys gent concentrada, amb un nombre d'efectius més alt, traient les persones una a una i no carregant amb violència desproporcionada?

Ens diu que el 25 de maig fan la primera reunió de coordinació operativa –ens diu que ho fa el 25. Doncs, ja m'ha contestat la pregunta. Sí, efectivament, no ho havien previst. Quin dia d'intervenció volen valorar el dia 25 de maig? Només els en queda un, el 26, on, segons vostè, els dijous al vespre hi ha molta gresca, perquè aquí també va afegint valoracions generalistes despectives envers la joventut i els estudiants també que passaven per allà. El 25, el 26 o el 27... Ja no podien fer-hi més. No ho sabien, que hi havia Copa d'Europa, abans? No ho sabien, que sempre, en totes les celebracions, s'enretiren objectes contundents dels espais públics? Quin marge de decisió tenien el dia 25? La veritat és que molt poc. El 26 es produeix la primera trobada entre vostè i l'alcalde de Barcelona. Perdoni, això és impresentable. Parlen per primera vegada el dia abans de la intervenció? Doncs, quin marge d'acord hi havia? Vostès es reuneixen per dir-li: «Miri, només podem actuar demà mateix.» Per tant, aquí..., en fi, és evident que no ho havien previst. I havien d'haver triat els dies abans respecte al tema dels objectes pesants, que és un tema important i un argument de pes, certament.

Van calibrar els efectius de neteja necessaris? Doncs, li ho pensava preguntar, però ja no cal, perquè m'ho ha contestat vostè mateix. Havien previst anar amb cinc camions i resulta que en necessiten trenta-cinc. Doncs, escolti, realment vostès no s'havien informat de res del que hi havia a la plaça. Vostès no sabien on anaven. Van calibrar el nombre d'efectius necessaris? Ja li ho he dit abans. Potser eren suficients a les sis del dematí

si haguessin actuat des de la seva perspectiva policial, que no és la nostra, doncs, d'una forma ràpida; però, si hores després és previsible que sigui notícia a tots els mitjans de comunicació, com així va ser, i convoqui milers de persones... Evidentment, vostès van cometre errors molt greus que al final van posar també en risc bastants agents dels Mossos d'Esquadra.

Vostè diu que no anaven a desallotjar, però sí a desmantellar. Bé. Amb els esforços de diàleg i d'informació i comunicació que han fet, el matís comprendrà, senyor conseller, que és difícil de comprendre per a molta gent que, d'entrada, s'han reunit perquè desconfien de tots nosaltres. I, per tant, que entenguin el matís entre «desallotjar» i «desmantellar»... Sincerament, senyor conseller, jo no sé si vostè, amb el poc esforç, amb el nul o no existent esforç de diàleg que ha fet, creu que es pot entendre.

Sense haver-ho intentat, sense haver persuadit del fet important de no tenir objectes de pes, pesants, que puguin ser utilitzats a la plaça, doncs, sense tot això és molt difícil, per tant, esperar la col·laboració quan vostès es presenten de bon dematí només deixant mitja hora, com bé ha explicat aquí, per explicar l'operació.

A més a més, també li falla altra vegada la seva informació. Perquè vostès hi van a les set i diu que des de les sis ja ho sabien. Doncs, home, miri, raó de més per haver-hi anat abans. Potser també haurien de valorar aquest element.

Vostè es va equivocar i vostè ha volgut desviar el debat cap a altres coses. Ha volgut derivar-ho cap als efectius nocturns de les empreses de neteja, cap a..., ha plantejat una invasió competencial a gran escala sobre els municipis amb lleis sobre espais públics, ha desqualificat les xarxes socials, les imatges emeses, vol fer una..., carrega contra els sindicats de policies, contra l'alcalde de Barcelona avui amb mitges insinuacions, contra el paper dels mitjans de comunicació. No se'n vagi tan lluny, és més senzill. Vostè es va equivocar, no va utilitzar el diàleg quan podria haver-ho fet, i, des del punt de vista de planificació de l'operació, ho va fer malament i li va sortir malament. Vostè no tenia pla B –no tenia pla B.

Per tant, nosaltres reprovem la seva actuació... –i presentarem una iniciativa en aquest sentit–, la seva actuació el divendres 27 de maig.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en representació del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, el diputat senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. La veritat és que, quan vostè estava intervenint, senyor Felip Puig, i lamentant i presentant l'operació policial, les càrregues policials, com a absolutament inevitables, no he pogut fer altra cosa que revisar les imatges i els vídeos d'aquell matí, quan es van produir efectivament càrregues policials injustificables, per assegurar-me que realment el que

havia passat era el mateix, el que jo havia vist amb el que vostè estava explicant. La veritat és que es va carregar contra persones que estaven assegudes que oferien resistència pacífica al desmantellament de la seva concentració.

Pensem, senyor Felip Puig, que vostè encara no s'ha adonat, no és conscient del sentiment d'indignació que ha causat en la ciutadania aquesta operació policial i del desprestigi de Catalunya i dels Mossos d'Esquadra que a nivell internacional s'ha produït.

Li vull llegir una carta publicada en un mitjà de comunicació per part d'una mare que li diu el següent, a vostè: «Senyor Felip Puig, fa més d'una setmana que intento explicar a la meua filla de quatre anys les imatges de la càrrega policial de la plaça Catalunya del passat 27 de maig i no ho aconsegueixo. Un dels 121 ferits va ser el meu germà, amb vuit punts de sutura: quatre al cap, dos al llavi i dos al colze. I en les imatges de TV3 al *Telenotícies*, al migdia i al vespre, es pot veure perfectament com el meu germà estava assegut a terra amb les mans enlaire i com de cop la policia comença a pegar-lo amb la porra. Senyor Felip Puig, què li haig d'explicar a la meua filla?»

Aquestes van ser les imatges que tot Catalunya i després tot el món va poder veure a través dels mitjans de comunicació. I són les imatges a què vostè ha de donar resposta i ha d'explicar per què es van produir.

Li vam demanar la dimissió i ens ratifiquem –li vam demanar la dimissió i ens ratifiquem–, i vostè hauria d'assumir les seves responsabilitats, o bé perquè ha mentit davant d'aquesta comissió o bé perquè ha demostrat la seva incapacitat per exercir el càrrec de conseller d'Interior.

Anem als motius pels quals nosaltres li vam demanar i li demanem la seva dimissió. Anem a la major. Vostè ha afirmat que l'objectiu de l'operació no era desallotjar, sinó retirar objectes perillosos. I, per aconseguir aquest objectiu de retirar objectes perillosos davant de la celebració que el dia després havia d'haver-hi si el Futbol Club Barcelona guanyava la Champions, intervenen trenta-sis hores abans de la celebració. I vostè mateix ens diu aquí que l'objectiu no era desallotjar. En trenta-sis hores, senyor Felip Puig, es podien reposar tots els objectes perillosos o pràcticament tots els objectes perillosos, o els objectes perillosos suficients perquè es mantingués exactament el mateix problema que vostè diu que pretenia evitar intervenint trenta-sis hores abans. Si l'objectiu hagués estat efectivament aquest, hi hauria hagut algun altre tipus d'intervenció.

D'altra banda, reconeix que l'Ajuntament de Barcelona tenia un objectiu diferent del seu, que era el de desmantellar la concentració i recuperar la normalitat. «Desmantellar la concentració», «permetre la concentració», aquests matisos, senyor Felip Puig, són molt fins i evidentment aquell matí les persones que eren allà concentrades no els van notar. Entre «desmantellar la concentració», «permetre la concentració», «retirar objectes perillosos»..., han estat una sèrie d'improvvisacions..., que sobre la marxa s'ha anat construint un discurs que justifiqués aquella intervenció.

D'altra banda, no va haver-hi cap avís previ, no va haver-hi cap informació prèvia als concentrats, ni als mitjans de comunicació, recomanant, aconsellant, especificant on s'havien de dipositar els objectes perillosos, dient que s'anirien a retirar aquells objectes perillosos, demanant la col·laboració. Els interlocutors es troben, senyor Felip Puig, si es vol. Era tan fàcil com anar allà i demanar unes reunions, demanar unes trobades, parlar amb les persones que, per exemple, moderen l'assemblea –assemblees públiques a les quals s'hi pot anar perfectament– i parlar amb les persones que les estan moderant en qualsevol moment. I això no es va fer. Vostè diu que es va informar per primera vegada a les sis del matí persones que se les havia despertades d'una manera, doncs, gens habitual a com se solen despertar les persones: amb furgons policials i un desplegament absolutament desmesurat. A les sis del matí es dona la primera informació. Allà es va anar a buscar un cop d'efecte.

D'altra banda, ja s'havia netejat aquell espai. Vostè mateix ha reconegut que ja hi havien anat camions de la neteja, que els operatius de neteja de l'Ajuntament de Barcelona ja havien portat a terme la seva tasca.

D'altra banda, més enllà de neveres i pals i altres objectes que vostè ha comentat que es van retirar, també es retiren tendals, carpes, pancartes, objectes personals, menjars, ordinadors i material informàtic –ordinadors i material informàtic. Això eren els objectes perillosos? S'ha retornat aquest material als seus legítims propietaris? S'han revisat els continguts d'aquests ordinadors i d'aquest material informàtic? Documentació personal, fulls de signatures.

La mateixa càrrega ja ens demostra que aquí es buscava alguna altra cosa. És una càrrega davant d'una resistència pacífica. S'ha pogut veure gent asseguda amb els braços enlaire com era colpejada, periodistes dels mitjans de comunicació, fotògrafs que van ser colpejats.

Evidentment, això vostè sabia perfectament que provocaria un increment de la protesta. Ho sabia perfectament, perquè quan es carrega a les 10.30 del matí –és a dir, tres hores després que comenci l'operació policial–, què s'espera?, quan ja evidentment s'està propagant per totes les xarxes socials que aquesta operació estava en marxa.

Els concentrats van ser els mateixos que l'endemà sí que efectivament van evitar una major violència, un major ús de la violència en la celebració de la Champions. Perquè van ser els mateixos concentrats qui van aturar, qui van frenar els violents, que haurien tingut una actitud molt més contundent, molt més vandàlica, si no hagués estat pels cordons que els mateixos manifestants van poder organitzar.

Quin objectiu tenia aquesta operació? Marcar paquet. Aquest objectiu era el de definir..., marcar paquet i definir un gest d'autoritat, a més d'intimidat el moviment amb l'objectiu de debilitar-lo. Es va buscar una intimidació amb l'objectiu de debilitar el moviment. Va tenir molt més d'operació política que no pas d'operació policial. I això s'ha de remarcar. Els mateixos sindicats dels Mossos d'Esquadra reconeixen

que la lògica de l'operació policial res tenia a veure amb el que es va fer. Si s'hagués buscat una operació policial, s'hauria actuat d'una altra manera. Si s'hagués buscat i es buscava la llum del dia perquè es fes de manifest com s'intimidava, com es carregava contra el moviment, aquesta era una altra qüestió.

Vostè ha posat en risc la integritat dels Mossos d'Esquadra. Perquè vostè s'imagina què hauria passat si efectivament haguessin estat violents els concentrats? Si efectivament els concentrats haguessin estat violents, vostè estava posant en risc el Cos de Mossos d'Esquadra que estava intervenint, totalment desorganitzats, amb una absoluta improvisació. Com que vostè sabia que no eren violents, va fer actuar d'aquella manera al Cos de Mossos d'Esquadra, perquè si haguessin estat violents hauria posat vostè en risc el mateix Cos de Mossos d'Esquadra, com així tots els especialistes policials ho han denunciat. I per això el sindicat de Mossos d'Esquadra s'ha manifestat en aquesta direcció.

Ens diu: «En tot moment vam voler dialogar.» Home, senyor Puig, en dotze dies no van trobar ningú amb qui parlar? En dotze dies no es van poder dirigir absolutament a ningú? En dotze dies no van assistir a cap de les múltiples reunions que es feien a la plaça Catalunya per poder trobar interlocutors o, si més no, per manifestar o per informar els mitjans de comunicació de quines eren les intencions del Departament d'Interior? Ens sembla que ha estat un argument sobrevingut i que s'ha anat construint sobre la marxa.

La Comissió de Defensa del Col·legi d'Advocats de Barcelona explica clarament com va haver-hi un ús no justificat de la violència. I escriu en el seu informe: «La majoria d'agressions es van fer envers persones que qüestionaven verbalment l'actuació dels agents o que oferien una resistència passiva asseguts a terra amb les mans enlaire o dempeus i estàtics, fins i tot persones que observaven simplement els esdeveniments o els mateixos mitjans de comunicació, les persones que exercien la seva professió de periodistes o de fotògrafs.» Va haver-hi lesions, lesions importants a persones que senzillament estaven fent la seva feina de fotografiar el que estava passant. Aquí tenim imatges que així ho demostren, imatges de persones amb el braçalet de premsa amb fortes contusions. I el mateix informe mèdic, l'informe d'alta d'urgència de l'Hospital de Santa Creu i de Sant Pau de la persona que va patir aquestes agressions, on es mostren diverses lesions en extremitats compatibles amb traumatismes contusos, impotència funcional del colze esquerre. I això evidentment no es pot de cap manera justificar, perquè el braçalet era visible i, evidentment, els agents ho podien detectar en qualsevol moment.

Algunes ordres devia haver-hi en un determinat sentit que portessin els agents a actuar d'aquella manera. Perquè nosaltres no dubtem de la professionalitat dels agents, no en dubtem; sabem que són ordres, que hi ha una jerarquia molt clara i molt explícita en aquests tipus d'operacions policials. I les ordres, per tant, si d'algun lloc sortien havia de ser de la mateixa jerarquia i de vostè mateix com a persona que és al capdamunt d'aquesta jerarquia policial.

En aquest sentit, senyor Felip Puig, sí que creiem que vostè ha d'assumir la seva responsabilitat. Creiem que vostè té sota la seva responsabilitat un cos de Mossos d'Esquadra que vostè no sap utilitzar ni sap gestionar adequadament, que posa en risc la mateixa cohesió de la societat catalana, que en uns moments molt delicats, amb una crisi econòmica i social traumàtica, que està portant a la desesperació milers i milers de joves amb uns nivells d'atur del 40 per cent, juvenil, amb uns nivells d'atur del 20 per cent del conjunt de la població es manifesten, es concentren i és normal que mostrin el seu neguit.

Nosaltres, des del Parlament de Catalunya, des d'aquesta mateixa intervenció on a vostè se li demana la dimissió, també, evidentment, demanem que totes aquestes manifestacions i mobilitzacions siguin pacífiques, siguin tranquil·les, es puguin expressar amb normalitat i de forma pacífica; però, evidentment, podent exercir els seus drets ciutadans i els seus drets democràtics.

Hi ha moltes qüestions que queden sense resoldre. Hi ha moltes preguntes que han quedat en l'aire. Hi ha molts arguments que s'han anat construint sobre la marxa. Però, al final, més de cent ferits, un cos de Mossos d'Esquadra desprestigiats, unes concentracions que al final han continuat i s'han reforçat, malgrat els intents de desprestigi i d'intervenció que vostè ha portat a terme. En definitiva, cap dels objectius que vostè plantejava, segons ens diu, s'ha acomplert, i, per contra, s'ha generat una situació d'indefensió i d'inseguretat social i ciutadana.

Agafi's aquesta intervenció com una aportació que no li fa només el Subgrup de Solidaritat Catalana per la Independència, no és una demanda que fem només el Subgrup de Solidaritat Catalana per la Independència, és una demanda que avui li fa la majoria de la societat catalana.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Finalment, en aquest primer torn, per part dels grups parlamentaris, té la paraula el portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el diputat senyor Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, president. Honorable conseller, director general, diputats... «Hem après la lliçó. Mai he estat partidari de la violència. Això no havia d'haver passat. Fins i tot, lamento els ferits i els damnificats per aquesta actuació policial.» Aquestes són paraules explicades i expressades públicament i de forma expressa pel conseller fa mitja hora pràcticament. I, per tant, d'alguna manera, si cal qualificar-les, en cap cas serà de prepotents, d'arrogants, com han fet altres grups d'aquest arc parlamentari.

Jo el que voldria, en primer lloc, de totes maneres és intentar contextualitzar la compareixença i, a més a més, fer-ho no barrejant ni utilitzant les motivacions

legítimes que han portat determinades persones a les acampades, als moviments que s'estan produint en els darrers temps. Perquè, de fet, les causes expressades pels acampats que motiven la seva indignació no es resolen segurament amb aquesta sessió parlamentària. I la responsabilitat de la gent que necessita expressar la seva indignació no és només, en cap cas, d'un grup parlamentari ni del Govern actual, sinó que, en tot cas, aquesta responsabilitat s'ha de repartir de forma alíquota en totes –en totes, absolutament totes– les forces polítiques d'aquest país.

Perquè el que és cert és que una de les millores interessants dels darrers anys en aquest país és que hi ha hagut alternança política. I en aquest país ha governat Convergència, i en aquest país han governat altres forces polítiques i hi torna a governar Convergència, i, segurament, d'aquí a un temps, hi tornarà a governar una altra força política. Per tant, l'alternança ha portat que ja no es puguin plantejar de forma irresponsable determinats discursos. Per tant, demano, de forma feaent, que no es vulgui monopolitzar aquest descontent per part de cap força política, perquè, si un llegeix els manifestos dels acampats, si llegeix el cos ideològic que manifesten, els plantejaments de canvi i de regeneració política ens afecten absolutament a tots, a totes les forces parlamentàries que s'asseuen al Parlament de Catalunya.

Home, i sí que és cert –i, en això, hi hem estat d'acord totes les forces i els intervinents– que la situació actual justifica, certament, mobilitzacions i concentracions pacífiques, i, en alguns casos, fins i tot, exigències de canvis. El que ja no és tan positiu és que aquests anhels lícits es vinculin amb accions de desordre públic i enfrontaments amb la policia que no porten absolutament a enlloc, ni a resoldre els problemes dels acampats i dels «indignats», ni a enfortir un projecte de seguretat del país que... –en això, també hi estem absolutament tots d'acord–, l'element de la seguretat, el projecte de seguretat de Catalunya va molt directament vinculat a l'esperit del nostre país.

Fa molt poc, el senyor Sellarès, que, per casualitat, pel que fa a la meua intervenció, es troba en aquesta sala, va fer un article, el 2 de juny, en què deia que «un cos policial d'una nació que encara no gaudeix d'estat propi necessita més que altres els referents que ajuden a difondre i projectar l'autoestima en una societat que, tot i els canvis que s'han anat produint, encara no és prou madura i no té sentit d'estat i veu els cossos policials com uns elements al servei dels poderosos i no al servei de tots i cadascun dels ciutadans i les ciutadanes del nostre país». I aquí és on, segurament, ens posaríem alguns d'acord, sobretot, els que coneixen a fons... I aquest és un comentari molt directe al senyor Jaume Bosch, que coneix molt a fons l'inici i el desenvolupament de la policia del nostre país.

De fet, el Grup Parlamentari de Convergència el que pretén és donar suport a l'acció de la conselleria, sobretot, perquè ha quedat clar en la seva intervenció que aquest és un operatiu que es va planificar, per tant, el concepte de «planificació» –i així ho ha reconegut el mateix responsable del Partit Socialista– es va planificar, es va preveure. I, en tot cas, el que sí que

volíem deixar o expressar de forma contundent és que la mateixa intervenció del conseller Puig –i així es va avançar també en l'última moció del plenari del Parlament de Catalunya– ha estat revisat, de forma crítica, el funcionament del que havia estat planificat. Perquè el problema no és pròpiament de planificació; ha estat, si hi ha algun problema –i així ho ha contrastat el conseller Puig–, en l'execució de l'operatiu.

Pel que fa a suports, s'ha de dir que hi ha determinats sindicats dels Mossos d'Esquadra que han donat suport a aquesta intervenció, en declaracions, per exemple, a Europa Press i a TV3 per part del responsable de Mossos d'Esquadra de Comissions Obreres –l'SME–, i, fins i tot, en un moment determinat, el SAP-UGT també va fer alguna valoració positiva de la intervenció, bàsicament perquè es considerava un problema d'ordre públic, el que es va produir, i de desobediència a l'autoritat.

Volia fer referència també a un altre aspecte important, i és que Jaume Curbet, traspasat fa poc, en un llibre que es diu *Democràcia i policia*, deia que «la policia, a mig camí entre l'expressió més genuïna de l'autoritat i un servei públic de protecció, no acaba de trobar l'encaix definitiu en les societats modernes i democràtiques». Així començava l'any 83. Aquesta dicotomia és la que es planteja encara ara des d'una perspectiva genèrica en molts casos i, fins i tot, també en situacions com l'actual.

En les societats modernes i democràtiques, el paper de la policia ha de ser l'aplicació de les lleis, la protecció de la vida i els béns dels ciutadans i la protecció de les seves llibertats. L'acció de la policia ha de prioritzar la missió preventiva. I és en aquest punt que hi ha coincidència política majoritària, hi ha consens en la mateixa policia, i, fins i tot, aquest és el desig de la ciutadania.

L'actuació de la policia a la plaça Catalunya pretenia evitar incidents importants durant la celebració de la Champions pels seguidors del Barça. L'origen de l'operatiu és aquest: es tractava, clarament, d'una actuació preventiva per minimitzar un risc potencialment greu que derivava de la coincidència d'ambdues concentracions. La finalitat –i així ho ha explicat el conseller– era netejar l'espai per motius de salubritat i retirar tots aquells objectes que suposessin un perill dins del context en què ens trobem.

Aquesta coincidència tenia o no connotacions de risc, avaluable policialment, és clar, per tal de prendre mesures com les que es van preveure? De fet, quan un valora la planificació d'un operatiu d'aquestes característiques és important que tot el concepte del que és pròpiament «la policia administrativa» funcioni, i, a més a més, també a dins, òbviament, del principi de legalitat i el concepte bàsic de «risc».

Es va planificar una actuació de neteja per garantir les condicions d'higiene en un espai públic ocupat pacíficament. Ningú no ha discutit el caràcter pacífic de l'acampada. De fet –i hi torno a insistir–, aquest grup parlamentari comprèn i respecta les raons explicades pels acampats per justificar la seva acció.

La situació, avui, és molt complicada per a moltes persones, i el pitjor de tot, potser –i, per això, en som responsables absolutament tots–, no hi ha expectatives de canvi a curt termini que facin que la situació tingui perspectives de millorar.

Per tant, el Govern, en definitiva, el conseller, tenia, tal com ha explicat, l'alternativa de tirar endavant alguna acció prèvia a la del dia 27, i, en tot cas, no era tant procedir al desallotjament de la plaça, sinó a fer l'operatiu de neteja que ha quedat contrastat.

No incidiré, perquè hi han incidit diferents grups també, en el que és pròpiament la col·laboració institucional entre l'Ajuntament de Barcelona i l'Ajuntament de Lleida i la conselleria, que alguns tracten o defineixen com a «utilització per part del conseller» i d'altres en diem, francament, «un dels objectius fonamentals de la política de seguretat de qualsevol país, que és la col·laboració institucional». Per tant, fins aquí, la visualització d'un risc potencial i la política preventiva –en això estaríem d'acord amb el responsable del Partit Socialista– deriva en la planificació d'aquest operatiu.

Respecte a la valoració del risc, qui millor que la mateixa policia, òbviament, que coneix perfectament els antecedents per calibrar-lo? La planificació deriva d'aquesta consideració de risc, i, per tant, s'ha valorat prèviament la situació. No hi ha, en cap cas, cap mena de proposta que no sigui estudiada anteriorment, i, per tant, tot el que siguin qüestions de caire preventiu és el que s'han utilitzat per fer aquesta intervenció.

Jo voldria fer esment, de forma molt ràpida, perquè el conseller s'hi ha referit..., i voldria, fins i tot, que en la seva intervenció pugui concretar com es va produir, pròpiament, l'estructura i l'articulació del sistema o de l'operatiu en aquell dia. On era vostè controlant l'operatiu i controlant la situació? Sí, realment, el dimensionament insuficient de l'operatiu de neteja es podia haver resolt abans o no. I fins a quin punt seria interessant, des d'aquest punt de vista, que les qüestions que tenen a veure amb la seguretat i molt centrades en les grans ciutats i en els actes especialment pendents de moltíssima gent..., seria interessant l'autoritat única per, precisament, coordinar millor aquests operatius.

S'ha parlat, també, de més diàleg, de més mediació. Era possible en aquell moment, abans de la intervenció, aquest diàleg i aquesta mediació? M'agradaria que el mateix conseller concretés en què es va manifestar aquest aspecte.

I, per acabar la meua intervenció, només fer referència que el lament del conseller respecte als damnificats per aquesta actuació és evident i l'ha manifestat, però el que hem de dir nosaltres, per altra banda, també, i fer constar, encara que sigui des d'un punt de vista estadístic, és que hi ha, evidentment, moltíssimes persones afectades, però s'ha de dir que trenta-set mossos d'esquadra han estat ferits de diversa consideració. Per tant, d'alguna manera, els mossos d'esquadra ni s'autolesionen ni prenen la iniciativa per tal de portar a terme accions de lesió per a ningú. S'han portat a terme un seguit d'actuacions que tenien una

justificació, i la responsabilitat l'ha assumida plenament el conseller.

Una última qüestió, que té a veure amb la insistència, pel que fa a aquest grup parlamentari, del que són pròpiament les polítiques preventives. Diuen els teòrics que, precisament, la prevenció redueix clarament el potencial repressiu, que la responsabilitat del que va passar és d'aquells que confonen la llibertat d'expressió i de manifestació en espais públics –ben legítima, per altra banda– amb el fet d'enfrontar-se a la policia i provocar desordres públics. No és un problema ni dels acampats, ni dels «indignats», ni dels que diuen ser «antisistema», fins i tot; és una qüestió d'uns pocs que han embrutat una causa i una proposta democràtica com les acampades de referència.

Tal com deia el conseller –i en això no ens havíem coordinat, sincerament–, això no havia d'haver acabat així. La societat en general i els partits en particular hem d'escoltar i prendre en consideració el que s'expressa en aquests moments de dificultats i donar mecanismes de participació política a aquests grups que es manifesten. S'ha d'aprofundir necessàriament en aquesta dinàmica. I, per tant, des d'aquesta perspectiva, ens sembla interessant que les llibertats de tothom es respectin i que, d'alguna manera, el binomi llibertat-seguretat és necessàriament coordinable i...

Només per acabar, tenia la intenció d'acabar també amb en Jaume Curbet, que, de fet, és una referència en aquesta matèria, per dir, bàsicament, a més a més, en un comentari que el mateix Jaume Bosch utilitza en el seu moment i que vaig extreure del mateix diari de sessions del 31 de març de 2009, diu que..., Jaume Curbet, en el llibre *L'ètica de la policia*, escriu que «superar l'antinòmia ciutadà-policia ha de ser l'objecte de qualsevol societat que pretengui viure en democràcia. Només la identificació d'objectius entre aquells que configuren l'organització social i els qui tenen encomanada la seva protecció ha de fer possible l'equilibri en la regulació de l'exercici i les llibertats personals i els drets de la comunitat». Aquest és un principi que defensa el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i ens sembla que és fàcilment comparable per la resta de grups.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, ara, per respondre, el senyor conseller, per un temps màxim de trenta minuts.

El conseller d'Interior

Intentaré no consumir-lo, senyor president. Moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats..., no era pas la meua intenció..., he intentat citar les vegades imprescindibles les referències, doncs, a les meves converses amb l'alcalde de Barcelona. He sigut molt prudent i no he buscat la confrontació institucional, ni la vull. Crec que aquests moments segueixen sent moments complicats, tant des d'un punt de vista de la transició de poder polític com també des d'un

punt de vista de la situació a places i ciutats del nostre país. I crec que, aquí, haig de valorar que, malgrat, doncs, que en alguns moments no va ser un diàleg fàcil –és lògic–, que, finalment, amb l'alcalde arribéssim, el dia 26, a aquest acord. No –no–, no m'hi escudo, assumeixo les meves responsabilitats. Jo he dit que ell va actuar i va decidir pensant en les seves competències d'ordenança del civisme, de salubritat, d'higiene pública, i jo, en les meves d'ordre públic i de seguretat ciutadana. I celebro i li agraeixo que el seu debat i la seva, diguem-ho així, confrontació no sigui el Cos dels Mossos d'Esquadra, sinó que siguin les decisions polítiques. I li ho vull agrair, senyor Llena. És cert, segurament, doncs, perquè només amb quatre o cinc mesos..., però ja en teníem tots plegats una certa experiència, no?

Les operacions d'ordre públic mai són fàcils i només són agradables quan surten raonablement bé i no han passat aldarulls. Amb l'ordre públic –i ho saben els alcaldes, els responsables d'aquestes situacions delicades, els consellers i conselleres d'Interior–, sempre –sempre–, ho repeteixo, poden haver-hi problemes. I el meu propòsit, i més enllà, i entenc la dialèctica, és que la imatge dels Mossos d'Esquadra quedi, al més aviat possible, redreçada i recuperada en la mesura que s'hagi pogut alterar. I, potser, alguns de vostès em sembla que m'han entès des del primer moment. Vaig comparèixer el divendres a la tarda, poques hores després que acabés el dispositiu, per assumir-ne les responsabilitats i per focalitzar en la responsabilitat política i del conseller d'Interior i no pas en altres aspectes. Perquè vénen moments complicats i els tindrem la setmana que ve i haurem de reaccionar i respondre, i haurem de planificar i preveure, i n'haurem de parlar i haurem de garantir moltes coses, com em demana el senyor Calbó.

Bé. Jo ja intueixo, senyor Llena –i disculpi'm, ara–, que no els agrado, ja ho sé. Ja ho he notat en altres intervencions. Tots tenim el nostre caràcter, la nostra personalitat. M'agradaria que valoressin, de totes maneres –i sé que vostè ho ha fet, doncs–, les decisions, les accions i no pas, diguem-ho així, les percepcions o les químiques.

Jo no vaig valorar si feien falta cinc o trenta-cinc camions. No, no..., i no m'escudo en ningú i no trasllado les responsabilitats als serveis de neteja. Vaig ser jo que vaig dir que hi havien coses que no havien acabat de funcionar prou bé i que això ens obligarà que, en properes ocasions, doncs, segurament, es revisin més a fons, per descomptat. Com podem estar satisfets del resultat final de com es va desenvolupar una operació? Més enllà de l'èxit que vam tenir, vam aconseguir els objectius que ens vam proposar. Ara, va sortir tot bé? No, clar que no va sortir tot bé.

De totes maneres, deixin-me que coincideixi amb vostè. Tot això que ens ha passat és normal? No, no és normal. I que hi hagin tantes institucions –o algunes, algunes–, doncs, que posin el dit a l'ull o a la nafra..., bé, a mi també em fa pensar. Li asseguro que algunes d'aquestes corporacions... I a vegades em diuen: «No provoques.» No, no provocho, només demano ponderació. No he sentit el Col·legi de Periodistes d'alguna

manera lamentant que en mitjans de comunicació durant hores, durant dos dies després de la situació de l'actuació del dia 27, estiguessin traslladant encara situacions que contrastadament podrien demostrar que no eren veritat i les estiguessin repetint. És l'únic que he dit. Jo no demano censura, valga'm Déu! Jo només he demanat i he apel·lat... I, aleshores, quan faig aquesta reflexió, se'm diu que són reflexions injustes. Bé. En tot cas, la justícia té altres paràmetres. Jo només demano ponderació, equilibri.

És cert que les imatges que s'han difós pels mitjans de comunicació són molt dures; són dures. Però també és cert que no hem vist, en aquests mitjans de comunicació, les imatges d'agressió que pateixen els mossos per part d'un grup reduït de violents. «I creiem que el tractament informatiu està del tot desproporcionat.» Ho subscriu al cent per cent. No són paraules meves, són paraules de la portaveu d'Esquerra Republicana en el debat al voltant de l'operació d'ordre públic relacionada amb el cas de Bolonya. Ho subscriu al cent per cent, amb la mateixa ponderació, reflexió i mesura. És cert que les imatges són... –s'han difós pels mitjans de comunicació–, són molt dures, són dures. I jo les vaig lamentar el mateix divendres a la tarda. I també és cert –i he dit el mateix– que no hem vist en aquests mitjans de comunicació les mateixes imatges d'agressió que pateixen els mossos per part d'un grup reduït de violents. I jo vaig discriminar des del primer moment. I creiem que el tractament informatiu ha estat desproporcionat. Subscriu aquestes declaracions que va fer en aquest cas, ho repeteixo, la portaveu d'Esquerra Republicana ara fa més o menys dos anys, no?

Coincideixo amb els alcaldes que en l'espai públic no hi val tot. I no defujo les meves responsabilitats, però les meves són de seguretat ciutadana, d'ordre públic, i, més enllà, doncs, que tingui la meva opinió, en tot moment vaig respectar la decisió dels alcaldes. I, quan ens van demanar suport per intervenir, els em vam donar. I quan se'ns va dir «no intervenim», ens vam retirar. Això va passar el dia 18 de maig, aquí, a la plaça Catalunya. I quan algun alcalde dubtava i ens deia: «–Escolta, ho fem o no ho fem? –Alcalde, el que tu ens diguis.» I, finalment, hi havien més alcaldes amb els quals s'havia tingut un cert diàleg. Però, finalment, entre el dimecres, el dijous, el dimarts, doncs, l'alcalde de Lleida i l'alcalde de Barcelona el dijous al migdia. Algú em dirà: «Bé, i va tardar molt.» Doncs, vam tardar molt; deixem-ho només en el sentit que vam tardar molt, sí.

I fixin-se que ni m'escudo ni busco confrontació institucional. Crec sincerament que seria l'últim que necessita en aquests moments la, diguem-ho així, política de seguretat en aquests moments també fràgils des d'un punt de vista –ho torno a repetir, doncs– d'assumpció de noves responsabilitats, dels nous alcaldes, dels nous equips de govern. I, per tant, haig de valorar molt clarament que ara hi han alcaldes i responsables que estaven en una posició difícil, fins i tot des d'un punt de vista polític, i, per tant, tenen tot el meu suport i la meva comprensió i complicitat.

Vàrem procedir a retirar el material perillós de la plaça Catalunya, sí. I en el moment que vàrem valorar...

–i faig un plural majestàtic, m'entenen?–, en el moment que vàrem valorar més oportú. Després donaré explicacions.

No, informes de salut pública, més enllà d'alguna valoració del Departament de Sanitat i l'Agència de Salut Pública..., la veritat és que jo actuava, o des-cansava, o esperava les iniciatives en aquest cas, ho repeteixo, doncs, de l'ajuntament, no? El que sí que tenim són molts informes de la divisió d'informació, a què vostè feia referència. Alguns els hi deixaré consultar, si vostè hi té interès; però evidentment, doncs, són informes que formen part, uns, de l'atestat policial, i, per tant, de les diligències judicials, i altres són informes de la divisió d'informació. I entendre que tingui en algun cas alguna certa reserva. Però els teníem, aquests informes.

No, no he encarregat cap investigació interna. Senyor Llena, vostè m'ho ha preguntat i li ho contesto, i li agraeixo la interpellació. El que sí que he donat són instruccions –i el mateix director general ja les ha preses– perquè, doncs, continuem en la línia de recerca la millora i l'excel·lència dins del cos, i que totes les unitats estiguin en condicions cada vegada més, com s'ha anat fent en els darrers anys, i ha estat una feina important de tothom, per anar millorant en aquest sentit.

I una de les coses que hem fet, abans inclús d'aquesta intervenció, ha sigut d'una manera decidida intentar millorar... –i deixin-me que només ho digui així–, intentar millorar la coordinació, la col·laboració, la implementació entre l'Institut de Seguretat Pública i la Direcció General de Policia. Perquè creiem que aquí tenim camp per córrer, per millorar la formació i la preparació dels nostres efectius. La preparació dels nostres agents i dels nostres mossos quan entren, i la professionalització, especialització i també comprensió de les dimensions de moltes coses que... És evident que a tothom ens està desbordant el canvi que vivim: econòmic, social, financer, crisi d'estat, situació i tensió de valors, no? Per tant, aquí sí que hem pres, ja des de fa mesos, a l'inici, doncs, una voluntat molt clara de millorar en la mesura del possible tota aquesta millora interna de treball en equip del Cos dels Mossos d'Esquadra.

I, en aquest sentit, és evident que, de les conseqüències que es puguin derivar de l'actuació del dia 27, doncs, algunes mesures s'aniran implementant a dintre del que són les diferents comissaries generals: la Comissaria General de Recursos Operatius, les brigades mòbils, els equips d'intervenció, la coordinació dels diferents comandaments en casos com aquests, evidentment.

Retirada d'ordinadors. No hi havia cap instrucció de retirar ordinadors. No, no..., cap ni una. El que va haver-hi és un avís de dir: «Escoltin, tothom que vulgui retirar les seves pertinences pot fer-ho.» Tothom; no es va privar a ningú. Es van donar, a més a més, per part de l'intendent de la Guàrdia Urbana, dels Mossos d'Esquadra, de tothom, des de l'inici: «Tothom que vulgui retirar pot fer-ho.» I es va donar aquesta opció. I es va dir: «Escolti, tot allò que no sigui retirat, doncs, després serà d'alguna manera objecte de retira-

da i de recollida per part dels serveis de neteja.» I són els serveis de neteja... –i no defujo les meves responsabilitats–, són els serveis de neteja que finalment van poder sortir i s'ho van emportar, els serveis de neteja municipals, doncs, al Sot del Migdia, d'alguna manera a una ubicació, a un equipament o a una instal·lació pròpia, i allà ho van, d'alguna manera, acumular. I són el mateix ajuntament, els serveis de neteja; i no és una presumpció, diguem-ho així, de deixament de les responsabilitats, només assigno com es va fer l'operatiu.

No tenim unitats especialitzades de mediació. Però, en aquest sentit, doncs, ja aquesta és una de les, d'alguna manera, línies importants de formació que ja hi ha en la mateixa escola i que continuarem avançant en aquest sentit. Ara bé, ho dic ara: entre els primers acords presos en assemblea hi va haver... –per part dels concentrats, dels «indignats», de la gent que es manifesta d'una manera sana, convençuda i d'alguna manera, doncs, amb molta consternació per les coses que estan passant al país–, en els primers acords presos en assemblea hi va haver, primer, el rebuig de la violència, tant en accions reivindicatives com en l'actitud davant de la policia, i la manca de portaveus oficials del moviment. Aquí, l'únic que parla en nom dels acampats són les actes de les assemblees que es fan públicament, diàriament, ningú més. Ho vam provar des del primer dia, des d'abans de les eleccions. Des del dia de les eleccions, a més, també, i a partir ja del 23, s'intenta, de nou, trobar un interlocutor per poder traslladar a l'assemblea la perillositat de la situació i l'inici de problemes de salubritat que hi ha a la plaça. La resposta dels «indignats» és que són un moviment assembleari i no hi ha cap portaveu oficial; dia sí i dia també.

Els agraeixo que em diguin que sóc un conseller poc dialogant. D'acord. Estic disposat a acceptar-los-ho. La policia va intentar-ho. I aquest conseller que els parla em sembla que... –no em vull equivocar, si era el dilluns o el dimarts–, des d'una ràdio d'elevada audiència vaig recomanar als «indignats», als concentrats a la plaça, vaig demanar-los que, amb perspectives a la celebració de la final de la Champions, poguessin, d'alguna manera, deixar la seva concentració i abandonar la plaça Catalunya, com a mínim, el dissabte. Ho vaig dir públicament en una ràdio.

Ara, algú de vostès, ja ho entenc, potser hauria volgut més insistència, segurament. Però, més insistència no sé si hauria portat a l'efecte contrari. Més avisar, més començar el dilluns dia 23 a dir: «Escolteu, tard o d'hora haurem de fer una operació.» Bé. Si algú de vostès m'està dient que aquesta era la tàctica necessària, jo li haig de dir que no. No va funcionar per les eleccions municipals. I algú de vostès ara em desmereixerà les eleccions municipals i dirà: «No passa res.» Les eleccions municipals, com qualssevol eleccions, són l'expressió més bàsica del funcionament d'una democràcia. I no ens va funcionar. I vam tenir, com algú de vostès m'ha requerit, la decisió de la Junta Electoral. I vàrem vorejar, i vàrem coordinar-nos amb el Ministeri d'Interior, perquè, evidentment, també, vàrem calibrar la possible intervenció en algun lloc i les seves repercussions. Ho vàrem fer.

Algú de vostès em pressuposa una certa situació o condició de «descerebrat»; doncs, lamento..., no. Hem valorat en cada moment la intervenció o la no-intervenció –en cada moment. I, quan he fet la meua primera intervenció, he intentat situar que en cada episodi analitzàvem si hi havia requeriment institucional, si hi havia ordre públic amenaçat, si hi havien problemes de seguretat ciutadana. Per tant, des del dia de les eleccions..., i la resposta dels «indignats» és que són un moviment assembleari i que no hi ha cap portaveu oficial. Així mateix –així mateix–, a través d'intermediaris s'intenta que l'assemblea rebí aquest missatge i reflexioni sobre la idoneïtat de continuar l'acampada el dissabte al vespre.

Dimarts 24 de maig. Comença a aparèixer en l'ordre del dia a instàncies nostres, indirectament, comença a aparèixer en l'ordre del dia de l'assemblea el debat sobre la idoneïtat de mantenir-se a la plaça. I l'assemblea decideix mantenir l'acampada. I, davant de la decisió comunicada i coneguda de l'assemblea pròpia del dimarts, s'encarrega al subdirector operatiu de la direcció general, doncs, que es comenci a treballar i a planificar. Que es comenci. Algú ens dirà: «Podien haver-ho fet abans.» Doncs, home, si fent-ho el dia abans, va haver-hi la reacció que va haver-hi, si ho fem el dilluns, o el dimarts, o el dimecres, en lloc del divendres, segurament hauríem estat encara amb dues vegades al campament. I algú ens dirà: «I per què no ho feien dissabte, més a prop?» Doncs, perquè dissabte, ja els ho he dit, primer, que dissabte ja és un dia molt més festiu, i després perquè el dissabte ja estàvem planificant els 2.500 efectius que necessita una celebració possible del Barça arreu del país.

I no tenim un model de policia com el britànic, i potser algun dia haurem de fer aquesta reflexió. El britànic, o l'alemany, o el francès, cadascú té els seus mètodes d'abordar els problemes d'ordre públic. El britànic és: tanta gent, tants policies, i un a un. Altres fan servir cavalls. Altres, tanquetes d'aigua. Altres, altres mètodes. A la plaça de la Bastilla, cinc mil persones: gasos lacrimògens; evacuats. El nostre model de policia, de sempre, i que l'hem compartit entre tots, és un altre model. És el model, doncs, d'actuacions més singulars, més específiques, amb defenses personals, intentant arribar a mantenir la situació al límit, i intervenir el menys possible. Aquest és el nostre model, és el que tenim. Però el diàleg el vam intentar.

I vaig dir-ho el divendres a la tarda: «Lamento el resultat final d'aquesta operació, perquè no ha sortit com volíem.» Però vam aconseguir uns objectius. I vostès em preguntaran: «Però quins objectius perseguia vostè?» Doncs, l'objectiu que el dia 28 no passés una desgràcia més gran; que el dia 28 no tinguéssim una concentració de seixanta o setanta mil persones amb un enrenou que hauríem pogut lamentar.

«Això no ha sortit bé.» I és clar que no va sortir bé, l'operació. És culpa de la decisió? Doncs, mirin, la decisió és la que pren una orientació determinada. Algú de vostès em demana –i és legítim–: «No havia d'haver pres aquesta decisió.» Els ho respecto. Però descansava en la meua responsabilitat el fet de prendre aquesta decisió o no prendre-la, i vaig ser jo qui

amb els meus col·laboradors vàrem valorar si prenent una decisió potser més còmoda, potser de menys risc, per al dia 27 al matí, no pas per al dia 28 a la tarda... Doncs, els ho reconec: vàrem valorar el risc potencial d'una situació d'aldarull descontrolat, amb un magatzem que no teníem les garanties que s'hagués retirat el dia 27 a la tarda ni el dia 28, perquè no hi havia diàleg, perquè no hi havia cap garantia, perquè el dia 22 amb unes eleccions municipals no s'havia produït i perquè no hi havia cap indicati d'inflexió en aquest sentit, cap ni un.

Els agraeixo el suport també al Cos dels Mossos d'Esquadra, senyor Calbó. I vostè m'ha fet ja diverses preguntes dicotòmiques, i li ho agraeixo. En qui descansava la responsabilitat? En la decisió política o en l'operativa? La responsabilitat global és de la política, de qui els parla, del director general i, per tant, de l'equip del departament que jo encapçalo. Que quedi molt clar. El dia de la intervenció? Doncs, miri, quan finalment el dimecres ja es comença a veure que l'hauré de fer dijous, divendres o dissabte, la millor de les opcions per part dels cosos, dels operatius, dels comandaments, és el dia 27. És una decisió que prenc jo? No. Jo dono el vistiplau el dia 26 al migdia, perquè és quan el tinc, coordinadament amb l'alcalde de Barcelona. No m'hi escudo, només ho constato. Hauríem pogut preveure: «Intervenim, doncs, a veure si tenim temps el dijous al vespre, el divendres al matí, el divendres a la tarda, el dissabte al matí.» De totes les opcions que s'analitzen, i s'analitzen ja des del dimecres, la resposta operativa, que no política, és el dia 27.

Vostè m'ha preguntat: «Escolti'm, i amb la Junta Electoral Central, de qui és la decisió d'intervenir o no intervenir?» Meva. A Espanya, del ministre d'Interior; a Catalunya, meva. Vàrem garantir que no hi hagués delictes electorals; vàrem garantir que no hi hagués cap concentració a prop dels col·legis electorals; vàrem fins i tot intentar mitjançar i veure si en algun cas, en alguna ciutat, doncs, se'n podien separar i allunyar; vàrem fer retirar algun tipus de propaganda; vàrem valorar també el risc d'una intervenció possible desallotjant les places, és clar que el vàrem valorar, i per això no vam intervenir.

Si per un partit de futbol l'endemà, quan ja havíem advertit, intentat explicar, se'ns va reaccionar d'aquesta manera, per unes eleccions municipals, en què suposadament una bona part dels manifestants, dels «indignats», van d'alguna manera posar en dubte el funcionament de la política i de la democràcia, quina tranquil·litat hauríem tingut amb unes eleccions locals arreu del país? No vàrem intervenir; decisió nostra, meva. Vostè m'ho ha demanat.

«Per què ho varen permetre, de nou, el divendres a la tarda?» Bé. Doncs, perquè, precisament, vàrem fer la intervenció ja el divendres al matí, i, si ho haguéssim tornat a mantenir, això, enlloc d'anar d'alguna manera a contenir-se, hauria anat encara a pitjor. I, per tant, sabem que hi hauria un efecte rebot –que hi hauria un efecte rebot– públic i polític. Que fàcil hauria estat no prendre aquesta decisió!

Però el que sí que vàrem començar, ja, el divendres a la tarda va ser a tenir uns primers interlocutors –ens apareixen– i que ens demanen consell. No havia passat ni el 16, ni el 17, ni el 18, ni el 19, ni el 20, ni el 21, ni el 22, ni el 23, ni el 24, ni el 25, ni el 26, ni el 27 al matí. El dia 27 a la tarda, quan surto als mitjans de comunicació, jo ja vaig intentar deslligar-ho, no li puc atribuir relació causa-efecte; només constato que la interlocució s'ha obert aquesta tarda, i que se'ns ha demanat consell, i que s'ha demanat assessorament a la policia, i que el que no s'havia aconseguit fins ara, un compromís de retirar, doncs, el divendres i el dissabte això es retira.

Algú pot dubtar i dir: «Si no hagués intervingut, això hauria passat igual.» Ja els ho he dit: accepto aquesta reflexió, però jo no la podia assumir, jo. L'únic que no la podia assumir segurament era jo, amb una certa tranquil·litat d'esperit.

El risc. Explicar, es va fer? Sí, es va fer, ja li ho dic, inclús jo mateix per ràdio. Es va actuar amb diàleg? Sí, s'ha fet tot el diàleg possible. A Madrid també l'intenten, el diàleg, i també encara hi són, i també van intentar una primera actuació, diguem-ho així, de desallotjament, i tampoc els va sortir bé, i no van anar a majors i van fer un pas enrere.

Sí, però ells no tenien una final de la Champions, no cal que això els ho recordi als del Madrid, oi? Era broma. Nosaltres sí, i seixanta mil persones a la plaça Catalunya. I jo torno a fer la pregunta que els vaig fer a alguns de vostès el dimecres passat: cada vegada que tenim una celebració a Canaletes fem una operació de requisament, de control, de contenció, de no deixar passar objectes perillosos, de no fer que en els entorns de la plaça Catalunya, ni a Canaletes, ni a les Rambles, ni a Pelai, ni a la plaça Catalunya hi hagin ni bicicletes, ni pals, ni begudes, ni ampolles de vidre.

Algú de vostès deu pensar que no passava res tenint unes quantes bombones de butà, fogons, generadors elèctrics, pals, bastides, palets, material, que va omplir trenta-cinc camions de neteja, i que no hauria passat res. Ens hem dedicat a eliminar les llaunes sempre que podem, les llaunes de begudes refrescants, perquè no estiguin com a objectes i hauríem tingut..., per cert, la cuina estava en la banda sud de la concentració de la plaça Catalunya. Bé. Doncs, els ho reconec, aquesta és una decisió difícil i, després d'haver-ho vist, encara, amb més transcendència.

Totes les preguntes que fan referència al nombre d'efectius, a la intervenció o no intervenció de la Guàrdia Urbana, al bloqueig de l'operatiu, a les sis hores i mitja de retard..., de tot això, jo n'assumeixo les responsabilitats –n'assumeixo totes les responsabilitats. No vaig prendre cap decisió, jo. L'única decisió que pren el conseller que els parla és: actuem. El director general rep la instrucció, estàvem planificant des de fa dies, i el dijous es posen els comandaments operatius. N'assumeixo totes les responsabilitats, no traslado a cap dels meus col·laboradors la decisió última i el resultat final.

I no em preguntin per què ho faig. Primer, perquè crec que és la meva obligació, i després perquè també ca-

llibre la tranquil·litat necessària que ha de tenir la policia en els moments que vivim i en els moments que tindrem.

Em demana també si estem..., i vull ser molt prudent amb això i ho torno a ser, no?, perquè vostè ha manifestat algun dubte sobre els nivells de col·laboració i de relació entre el Cos de la Guàrdia Urbana i el Cos de Mossos d'Esquadra. Miri, el meu propòsit és –i, a més, complint amb el mandat d'aquest Parlament, però ja ho teníem previst, doncs– revisar, en la mesura que sigui possible, a fons, no només els protocols, sinó a mitjà termini, com ja els vaig dir, la llei. Crec que estem en uns moments en què hem de fer el pas definitiu per estructurar el sistema de policia de Catalunya, on l'articulació entre guàrdies urbanes, policies locals, policies municipals i la policia de la Generalitat ha d'acabar de definir clarament funcions, responsabilitats, operacions; en definitiva, acabar d'estructurar la policia que hem començat a construir l'any 91 amb la Llei de policies locals, l'any 94 amb el desplegament i la Llei de Mossos d'Esquadra. I, per tant, ara estem ja, després del desplegament i després ja d'una policia integral..., hem d'acabar. Per què? Perquè hi han desajustos. És clar que n'hi han.

Però ja li he dit que n'hi ha una que també no tornarà a passar. Amb operacions d'ordre públic, un únic responsable últim operatiu per acord entre els responsables institucionals, si és que es torna a fer una operació conjunta. Això no ens va passar, i cadascú pren les decisions que ha de prendre i dona les instruccions que han de prendre.

Miri, em recordava, el director general, que en l'Institut de Seguretat Pública en aquests moments hi han cursos adreçats als efectius de la Guàrdia Urbana sobre brigades mòbils i sobre unitats d'intervenció especial. Aquí és on estem intentant millorar, doncs, també els recursos operatius, les respostes, l'organització. Però el que és evident és que, quan hi ha una operació, una operativa, ha d'haver-hi una única autoritat, si no, a vegades se'ns poden produir disfuncions.

Vostè em pregunta si permetré que d'ara endavant totes aquestes concentracions... Miri, en cada cas valorarem el risc, i em sembla que he sigut prou explícit. Amb la perspectiva del dia 22 de maig varem valorar i varem prendre una determinació diferent; amb la perspectiva del dia 28 varem valorar i en vam prendre una altra. La setmana que ve haurem de prendre determinacions? Probablement. I en cada moment haurem d'aprendre a analitzar cada situació, i en cada moment haurem d'estar analitzant el risc i analitzant, evidentment, doncs, la situació. Per tant, una resposta genèrica de dir «no en prendré cap, les permetrem totes», no és possible; cada situació és un cas i a cada moment, doncs, haurem d'analitzar, amb els informes que tinguem i valorant-ho tot, les necessitats d'intervenir i les seves conseqüències. I, en aquest sentit, ja li proposo quin capteniment tindrem el 14 i el 15: garantir, doncs, l'ordre públic i el funcionament del nostre país.

Denúncies. Sí, li'n dono tota la raó. I, en aquest sentit, el secretari general, el director general i la policia en aquests moments ja han rebut la meva instrucció, com

a conseqüència no només del debat que vam tenir en aquest Parlament, sinó d'una reflexió: serem molt més proactius en la persecució dels il·lícits penals o de les faltes administratives. Perquè moltes vegades és lògic: per prevenir, per actuar amb aquesta, diguem-ho així, proporcionalitat, mesura, seny, cautela, contundència quan és necessari, i només quan és necessari, doncs, a vegades, no procedim amb posterioritat a analitzar tota la informació que tenim per ja no només anar a perseguir en el moment, sinó, amb els processos que permet la llei, les sancions exemplars o les faltes o els delictes amb persones que puguem anar identificant. Ho farem.

Ja ho hem començat a fer i ho farem, doncs, amb mecanismes que tinguem de més informació, de més identificació, i, per tant, tot el que es desplega després d'aquestes situacions –Canaletes. Per perseguir la multireincidència vaig anunciar ja que estudiarem de quina manera, i ja els anuncio que alguna iniciativa legislativa hi haurà per tal d'establir un règim sancionador que, per exemple, en grans esdeveniments esportius, doncs, es puguin permetre tipus de sancions en els reincidents que permetin major actuació preventiva de la que en aquests moments tenim. Per tant, actuarem, senyor Calbó; li'n dono la raó, i en aquest sentit esperarem també el seu suport.

Al més aviat possible revisarem el protocol entre els Mossos d'Esquadra i la Guàrdia Urbana, si vostès ens ajuden a anar més de pressa. M'entén la subtil ironia? Deixi'm que faci una mica de distensió. Però serà uns dels primers capteniments que ens proposarem tan bon punt hi hagi nou alcalde a la ciutat de Barcelona i hi hagin nous responsables, que, des d'un punt de vista de diàleg institucional, doncs, cal reprendre. Vaig anunciar-ho ja després de les eleccions municipals, i ho penso fer amb tots els alcaldes que l'endemà del dia 11..., alguns dels quals, doncs, ja tenim previst fins i tot de veure'ns, no?

Per tant, sí, perseguirem amb més contundència aquests professionals del desordre, amb més compareixences, amb més filmacions, amb més denúncies administratives; en definitiva, amb més actuació.

Miri, només li puc dir que no puc atribuir a qui perquè és molt difícil. Mossos d'Esquadra, Guàrdia Urbana, personal de neteja, hi havia més de cinc-cents professionals, servidors públics, professionals de la neteja, policies... Jo només sé que a les sis em van informar que ens estaven esperant, i algun mitjà de comunicació també ho sabia.

I els asseguro que és evident que intentarem, doncs, continuar en aquesta línia, incrementar la nostra capacitat de diàleg, és evident, ho farem. Però també els dic que tot el diàleg previ que es va intentar no va ser productiu i va ser rebutjat específicament. Diuen que no hi ha pitjor sort que el qui no hi vol sentir. I és que, a més, em semblava –i hem vist les evidències amb actes, amb manifestacions, amb conclusions– que aquest, a més, era un dels propòsits, diguem-ho així, de convicció per part dels mateixos col·lectius concentrats: no hi ha diàleg, no hi ha interlocutor, és l'assemblea i no hi ha ningú que faci ni de mediador,

ni de portaveu, ni d'interlocutor. Vostès m'ho atribueixen, alguns de vostès, a mi? Doncs, ja ho assumeixo, però els asseguro que tant la policia com altres òrgans van intentar-ho –i dic «altres òrgans» perquè també van ser-hi.

Bé. Senyor Bosch, li agraeixo que hagi derivat el debat, doncs, a un debat estrictament ideològic. Vostè ho ha dit. Diu que les meves explicacions són només ideològiques i que, evidentment, doncs, en aquest cas, vostè em demana la dimissió. Jo li ho accepto. I vostè em diu que no tenia justificació. Doncs, jo li dic que em veig molt emparat en la Llei orgànica de l'any 92 sobre protecció de la seguretat ciutadana per prendre les decisions que vaig prendre, rotundament.

Ara, si vostè vol fer una caricatura i parlar de mitjans conservadors i «dels sectors que el truquen a vostè i li diuen: "Intervingui, interveningui"», bé, doncs, faci caricatura, però no és aquesta la meva intenció.

I no, la divisió d'informació no va desaconsellar la intervenció. La divisió d'informació tenia els informes que hem tingut durant cada dia i, evidentment, participava en les reunions operatives i en la planificació, conjuntament amb les altres unitats que van programar i planificar; i evidentment que va donar la seva opinió i la seva visió.

Base legal de la retirada dels ordinadors? Torno a apellar, doncs, a la llei orgànica, que evidentment ens dona potestat per intervenir per tal de garantir la seguretat ciutadana i l'ordre públic, i, a més, amb avisos previs, preceptius.

Vaig acabant, senyor president. Que tota la planificació va ser correcta? No, ja li dic que no, si ja ens n'hem adonat, que hi havien algunes coses que vàrem valorar insuficientment –vàrem valorar insuficientment. I qui ho va valorar, el conseller? Doncs, ja ho assumeixo. Els responsables operatius. I jo vaig donar, dono i continuaré donant plena confiança als responsables i als comandaments de la policia. I, si hi han algunes coses que no han acabat de sortir prou bé, les corregirem. Però no atribueixin al conseller que dimensiona i diu: «Només cinc camions de neteja.» Ho sento, no els puc enganyar, no –no–, no vaig dimensionar, jo, els serveis de neteja. Vaig calibrar, sí, l'efecte crida, i això va prendre i va originar, doncs, que, evidentment, calibréssim en quin moment havíem, d'alguna manera, d'arribar a la conclusió amb l'alcalde per actuar.

I les càrregues policials..., ho ha dit molt bé, vostè, a les 10.26. Que van ser proporcionals o desproporcionades? És evident.

No sé si... La culpa del que va passar, diguin el que diguin alguns, la tenen els violents. Ni la policia, ni el conseller, ni els manifestants, ni els alternatius, ni els antisistema. Els violents, que també n'hi havia. I no ho són tots, i no ho eren tots. I alguns dels que estaven pacíficament asseguts sense saber que la seva obstrucció el que estava fent era posar en perill una operació de seguretat ciutadana, amb serveis de neteja, amb Guàrdia Urbana, i amb policia..., doncs, és possible que molts dels que estaven allà asseguts no sabessin

les repercussions de la seva acció. Però es va avisar, la policia va avisar, preceptivament, repetidament.

I quan els he dit abans aquella reflexió..., és que quan la policia avisa i diu «hem d'intervenir, hem d'actuar», jo ja sé que –cap de vostès, eh?, no els ho vull atribuir, a cap de vostès– algú potser hauria desitjat que la policia hagués aturat la seva intervenció, hagués fet marxa enrere, se n'hagués anat, haguessin deixat els camions a la plaça, s'haguessin convertit en un aquelarre de victòria popular; s'hagués procedit, doncs, d'alguna manera a mostrar que en aquest país no podem fer front a situacions de desordre públic. I no haguessin pogut actuar per prevenir una situació de risc que molt probablement no s'hauria produït, o sí –o sí.

Per tant, com que hi ha gent que no té aquesta responsabilitat, té la certesa que no hauria passat res; doncs, jo, com que no la tenia, vaig actuar. El que va fer la policia va ser utilitzar de manera proporcionada, d'alguna manera, una intervenció, perquè estaven rebent un atac –amb ampolles, amb pedres, amb taules, amb estris poc habituals. Van contestar en algun moment a la càrrega, van intentar obrir pas, i per això va fer servir la policia, per tornar l'ordre públic i el lliure exercici dels drets dels ciutadans i la resta... Bé. Això també va ser objecte de valoració, no pas meva, en el debat de l'any 2009, per part d'un altre responsable d'una altra força política.

Jo no he dit que el Col·legi de Periodistes mentís, eh?, no he utilitzat aquesta expressió en cap moment, no ho he dit. El que he dit és que, al llarg de tots aquests dies, hi ha hagut gent que ha difós mentides. Sí, no li ho he atribuït pas al Col·legi de Periodistes, no. El que sí que li he atribuït abans al Col·legi de Periodistes és que el propòsit i el prurit que tenen per mesurar les meves declaracions, els facin també, doncs, en molts mitjans de comunicació, alguns dels quals han estat repetint mentides, havent-los advertit que era mentida. No el veig, aquest propòsit. És evident que és el conseller el que està en el punt de mira del debat públic, ja ho entenc, però no he vist el Col·legi de Periodistes posant en evidència que hi han hagut mitjans de comunicació públics que han estat repetint una mentida sabent que era mentida. Només he dit això.

Sempre he intentat discernir entre els manifestants, els «indignats», els concentrats a la plaça Catalunya i els violents. Els nostres informes ens ho permeten, i sabem quants hi han intervingut, d'aquests moviments, no només alternatius i antisistema, que és una opció ideològica, sinó també dels radicals i dels violents, com a moderadors, com a impulsors d'assemblees, com a acords; més d'una cinquantena al llarg d'aquests dies.

No, no he llegit l'*Indigneu-vos*. I sobre el Codi de circulació jo no he fet pas ideologia no, més aviat recordo que fa uns quants anys sí que algú en va fer, però no ho repetiré ara.

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

Acabo...

El president

Després té un altre torn, eh?

El conseller d'Interior

Només vull deixar clar que vam deixar retirar a tothom els seus estris, els seus ordinadors, i que evidentment qui no ho va fer, doncs, va ser retirat, no? I...

Molt bé. Doncs, gràcies, president. En tot cas, lamento no haver pogut contestar a tothom, però ho faré ara en el meu últim torn de rèplica.

El president

Molt bé, moltes gràcies. Bé. Ara no és obligat intervenir, eh? (*Rialles.*) Però si hi ha alguna pregunta, algun aclariment..., i això sí, per un temps màxim de dos minuts, qui vulgui –dos, tres minuts–, tres minuts. Hem estat..., aquesta taula i aquesta Mesa i aquesta presidència, si té un defecte és que és molt flexible. Han intervingut en un primer torn de quinze minuts; jo crec que ara, doncs, amb tres minuts màxim hauria de ser temps suficient.

Senyor Quim Llana, té la paraula per un temps de tres minuts. Gràcies.

Joaquim Llana i Cortina

Molt bé, anirem ràpids. Senyor Guinó, miri, quedí clar que no posem en dubte ni la intenció ni la necessitat de tindre un dispositiu; el que posem en dubte és la decisió política i els resultats. I, miri, donem un tomb pel món: no és normal que una operació d'ordre públic, com ens deia el conseller, doni la volta al món i estiguem a les portades dels principals informatius i mitjans de comunicació.

I, miri, l'endemà, el dia 28, hi va haver una altra operació d'ordre públic, evidentment emprant la violència, perquè va ser necessari. Ningú li ho discuteix, senyor Puig. I, escolti'm, amb ànim de generar un ambient distès, també. No és pas subtil el que jo afirmo que vostè no m'agrada, i no des del punt de vista bioquímic hormonal, sinó des del punt de vista polític. Per què? I no dic que sigui un «descerebrat», però sí que actua de manera imprudent. I ens en va donant mostres amb el Codi de circulació, com li deien, amb aquestes afirmacions que fa vostè després de l'operació.

L'altre dia vostè es posa a explicar en públic qui tenia i no tenia seguretat en aquest país. Això són actes reiterats d'imprudència per part seva. L'alcalde Hereu, a diferència de vostè... Miri, senyor Puig, això és fins fa una setmana el que vostè ha generat en mitjans de comunicació; l'alcalde Hereu, una única declaració, i diu: «Hereu ha assumit que ell va ser responsable d'haver acordat que feia falta una actuació per treure elements.» Continua dient: «Va ser una operació que

no va anar bé, sens dubte; si ho haguéssim sabut, ho hauríem evitat.» És a dir, ell diu: «Escolti, no ho lamento, rectificaria», que és el que li demanem a vostè.

Miri, nosaltres –nosaltres– no li demanem la dimissió, però el que sí que li exigim és que, més enllà de lamentar, demani disculpes a tots els ferits, a tota la gent a qui es van confiscar béns, a tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya i a la mateixa Policia de Catalunya.

Escolti'm, vostè diu: «El que vull és que tinguin tranquil·litat.» Doncs, miri, amb aquesta operació ha aconseguit tot el contrari; el mateix que els objectius de l'operació a la plaça Catalunya: més efecte crida, més gent de la que hi havia.

Ens diu o no ens contesta coses que a mi m'hauria agradat conèixer. És a dir, qui hi havia al capdavant dels càrrecs polítics de la conselleria *in situ*, a plaça Catalunya? Li hem demanat, també, que ens expliqués algunes qüestions referents als serveis d'informació. Jo no li critico, no el puc criticar perquè no trobés interlocutors, perquè era difícil una via de diàleg, però sí que era fàcil continuar implementant la via de la informació, no mitja hora abans, sinó durant un ratet més abans. Jo crec que vostè mateix com més s'explica més confusió genera. I mira que és fàcil dir: «Escolti, ens ha sortit fatal, la vam planificar amb els peus. I l'únic que hem de fer és demanar disculpes i dir que rectificarem i que posarem els mitjans necessaris perquè això no torni a passar.»

No critiquem les actuacions d'ordre públic, no li critiquem la del dia 28, l'únic que li demanem és: escolti, rectifiqui, demani disculpes i posi els mitjans perquè això no passi. I sí que ens agradaria tenir accés a tots els informes dels serveis d'informació i els del Departament de Salut, si és el cas.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, té la paraula el senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Moltes gràcies, senyor president. Miri, conseller, en la seva rèplica vostè ha volgut desmerèixer, amb tota claredat i contundència, altres possibles decisions que es podien haver pres en aquest procés, i ho ha volgut fer d'una forma clara. El que sí que tenim és una única certesa, i l'única certesa que tenim és que amb les decisions que vostè va prendre l'operació no va sortir bé –estic utilitzant les seves pròpies paraules. Aquesta, en tot cas, és l'única certesa que tenim avui.

Vostè ha fet referència al dia de la intervenció, i ha volgut dir o descarregar en el sentit que això era una decisió únicament operativa. Però aquesta va ser una decisió col·lectiva a partir del moment que vostè va assolir l'acord amb l'alcalde de Barcelona. Per tant, no és cert que la decisió en si fos únicament operativa, sinó en el moment que vostè té l'acord –i vostè ho reconeix en aquesta compareixença el dimecres– amb l'alcalde de

Barcelona és quan es decideix d'una forma operativa, que és molt diferent.

En tercer lloc, el que més ens preocupa: vostè no ha contestat ni una de les tres preguntes concretes que hem fet respecte a la col·laboració amb la Guàrdia Urbana. Vostè ha dit: «Vostè, senyor Calbó, ha posat en dubte aquesta col·laboració.» No, nosaltres hem reflectit el que s'ha publicat, i ho hem reflectit aquí perquè ens sembla molt i molt greu el que s'ha publicat, si és cert. I, des d'aquest punt de vista, vostè en la seva resposta ens diu: «No, jo assumeixo tota la responsabilitat en aquesta qüestió.» Primera resposta. Segona resposta: «No, farem una modificació legal.» Escolti, és insuficient.

Jo li he fet tres preguntes molt concretes i que esperava que el conseller d'Interior contestés avui. I vostè no contesta les preguntes i fa un comentari per distendre; segurament el seu silenci requereix la seva distensió, senyor conseller. Però és evident que ni el Cos de Mossos d'Esquadra, ni la Guàrdia Urbana es mereixen que es deixin en l'aire els tres aspectes que jo li he preguntat molt concretament. I sap perfectament quins són, perquè la tercera pregunta me l'ha feta repetir; per tant, sap perfectament què li estic preguntant. I el que li estava preguntant és si és cert que el Cos de la Guàrdia Urbana tenia ordres de no intervenir, si és cert que aquesta actuació va comportar un major risc per a la gent dels Mossos d'Esquadra i si és cert que el Cos dels Mossos d'Esquadra s'està plantejant la revisió dels protocols de col·laboració amb la Guàrdia Urbana, que podria arribar a prendre la decisió de prescindir d'aquesta col·laboració.

Vostè ha fet una afirmació que m'ha preocupat, conseller. Diu: «Si es torna a fer una operació conjunta.» Què vol dir, senyor conseller, amb l'afirmació «si es torna a fer una operació conjunta»? És que no té voluntat de fer operacions conjuntes amb la Guàrdia Urbana a la ciutat de Barcelona? És molt greu deixar tot això en l'aire. Per tant, li requerim que vostè avui no deixi aquesta ombra de dubte sobre l'actuació del Cos de la Guàrdia Urbana i dels Mossos d'Esquadra, i vostè digui clarament i doni resposta clara a les preguntes que li acabem de formular.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Jaume Bosch, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, president. Conseller, a vegades el subconscient ens traeix a tots i jo crec que no és casualitat que vostè, que ha dit que no pensava gastar tot el temps que tenia, la mitja hora, s'hagi passat vint minuts contestant al Partit Popular i s'hagi quedat sense temps, pràcticament, per contestar a la resta, que havíem estat molt més crítics que el Partit Popular.

Jo, en tot cas, li vull dir que dels teletips que estan sortint en aquests moments, que recullen el que vostè ha dit, diuen: «Puig admet que no va calibrar que els "in-

dignats" reaccionarien amb tanta violència.» Ha col·locat el missatge, i aquest missatge és absolutament equivocat, és un missatge absolutament erroni, perquè aquest no és el tema. El tema és, i ho repeteixo, el tipus d'operatiu equivocat que vostè va dissenyar; i, a més, ens ho ha corroborat quan ha parlat. Diu: «Jo no vaig triar que fossin cinc camions de neteja.» És clar, vostè va dissenyar un operatiu i els serveis de neteja, suposo, de Barcelona, van interpretar que el que calia fer era retirar unes quantes bosses d'escombraries, i van portar cinc camions. I vostè el que volia era desmantellar el campament, per això va necessitar trenta-cinc camions! No veu que està aquí el tema clau de la qüestió? I ens ho reconeix, sense reconèixer-ho.

Un altre tema. Jo li pregunto: «És veritat que vol modificar la normativa que obliga els mossos a anar identificats?» Ha sortit als mitjans, no me n'ha parlat. Jo abans li ho he citat. I una altra qüestió que corrobora aquesta idea equivocada, que com més la va explicant més ens la corrobora, vostè diu: «Jo vaig fer unes declaracions uns dies abans, dient que marxessin de la plaça Catalunya el dia de la *Champions*.» En lloc de fer unes declaracions dient «hi ha perill, hi ha bombones de butà, hi ha estris», vostè recomana que marxin, amb la qual cosa crea l'alarma que els concentrats a la plaça Catalunya ja estaven a l'espera que vostès els anessin a treure. No s'adona dels seus errors? No se n'adona?

Llavors, vostè diu: «Jo sóc el responsable.» Doncs, com que vostè és el responsable, per això li demanem que dimiteixi. El problema no és la policia, el problema és vostè. I el problema fonamental és que vostè es va pensar, quan va assumir la conselleria d'Interior, que amb la seva sola presència n'hi havia prou perquè el Cos de Mossos d'Esquadra tingués el prestigi assegurat. I, amb les seves actituds, el que vostè està fent és allunyar el Cos de Mossos d'Esquadra a molta gent, de molta gent especialment jove.

Jo conec algun cas d'una noia que es plantejava ser mosso d'esquadra i que em deia: «I ara com vols que sigui mosso d'esquadra amb el que estan fent?» Però això no és culpa dels Mossos d'Esquadra, és culpa de vostè! Vostè ha reconegut que és el màxim responsable d'aquest operatiu equivocat. Per això li demanem, senyor Puig..., que, molt bé, diu: «Jo assumeixo tota la responsabilitat.» I, en què es concreta aquesta assumptió de responsabilitats?

Plegui, senyor Puig.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Oriol Amorós, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

Oriol Amorós i March

Sí, començarem..., bé, el llibre, ja li he dit que l'he comprat per a vostè; per tant, si el vol, ja se'l podrà llegir. I només amb ànim, doncs, que no tingui menyspreu cap a les idees dels altres, i que comparteixi i tingui empatia per entendre bé què està passant, i

que la seva resposta del que està passant ha estat del tot insuficient, deslegítima i allunya la policia dels ciutadans. I això ens sap molt de greu en el cas d'una policia jove i una policia en la qual tenim molta confiança tots els que volem bastir estructures d'estat per al nostre país.

I deia el senyor Guinó: «Ningú no ha discutit el caràcter pacífic de les acampades.» No, però el senyor Puig sí, amb insinuacions. Miri què ha sortit ara ja: «No havia valorat prou el caràcter violent de molts dels manifestants.» Escolti el que ens ha dit fa una estona: «Cinquanta violents que coneixem i tenim detectats estan presents a les assemblees, coordinen, fan de no sé què, i fan de no sé quants...» Escolti, aquesta és la imatge? Aquesta és la resposta? Jo crec que vostès no han entès el que està passant. La immensa majoria són ciutadans pacífics, no violents i compromesos amb la no-violència –la immensa majoria–, però vostès subratllen aquesta anècdota per elevar-la a la categoria, i desqualificar el conjunt, i utilitzen l'antinòmia entre ciutadà i policia, fent mal a la policia, quan contraposen unes imatges contra unes altres.

Escolti, les que no coneixem, si són greus, ens saben tan de greu com les que coneixem, però les que han vist milers de ciutadans han estat les que complien les seves ordres de treure gent del mig fos com fos, gent assegurada a terra amb els braços enlaire. I aquestes són unes..., no una imatge preocupant, la realitat. No es tracta de contraposar unes imatges que han vist milers de ciutadans contra unes que no hem vist, i que, si vostès ho diuen, deuen existir. No es tracta de contraposar els ciutadans ferits amb els policies ferits. No, no..., si jo el faig responsable dels dos, i em saben igual de greu els dos: el prop del centenar de ciutadans manifestants ferits com els trenta-set mossos d'esquadra ferits; també són responsabilitat seva, d'haver planificat malament un operatiu que acaba, d'un lloc on la majoria no és violenta, sortint amb trenta-set mossos ferits.

«Hem tardat molt a reunir-nos amb l'alcalde.» Home, clar, quan es reuneixen, ja no poden planificar res. Això és el que hem vist avui.

Diuen: «No vam poder fer diàleg.» No, és que no ho van intentar. No ens han explicat cap mesura concreta. No hi havien interlocutors? Home, hi havien procediments, hi havien maneres de fer arribar el missatge, no de «vagi-se'n», que és el que vostè diu a la ràdio. I diu: «Clar, si hagués repetit "vagi-se'n", la gent s'hauria empipat encara més.» Doncs, sí, en això l'encerta. Però és que vostè no havia de dir «vagi-se'n»; vostè havia de dir «recomanem a tots els acampats que recullin tots els objectes pesants», com es fa en totes les operacions quan es preveu una gran celebració pública.

Per tant, vostès no van creure en el diàleg. Vostès no van planificar amb temps l'operatiu. Vostès no van anar amb el nombre d'agents adequat. Diu: «No tenim un sistema britànic.» A les set del dematí sí que el tenien. El nombre d'agents mobilitzables i el nombre de persones a la plaça sí que era similar. A les set, a les vuit i fins a les nou, més endavant ja no. I això ho

podien preveure, perquè era feina seva també preveure l'efecte crida.

Fan càrregues policials desproporcionades. I, senyor Puig, deixi'm que li ho digui: vostè es va equivocar, nosaltres li reprovem l'actuació. És cert que ja li han tret unes quantes targetes grogues, no em sembla proporcionat encara demanar dimissions a cinc mesos, però vostè es va equivocar, ho ha de reconèixer i ha de rescabalar els ferits i les persones que han perdut els seus béns particulars.

El president

Molt bé, gràcies, senyor diputat. Per part del Subgrup Parlamentari Solidaritat Catalana per la Independència, té la paraula el diputat senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Bé. Escoltada la seva intervenció i tot el que hem escoltat en aquesta comissió, nosaltres ens ratifiquem exactament en el mateix: té més d'operació política que policial, la intervenció que va haver-hi aquell dia de les càrregues policials.

I ens reafirmem pel que vostè mateix ha expressat aquí: si l'objectiu era retirar objectes perillosos i si l'objectiu era impedir que hi hagués objectes perillosos en el dia de la celebració de la victòria del Futbol Club Barcelona a la Champions, el que s'havia de fer era tot el contrari del que es va fer. Trenta-sis hores abans que hi hagués aquesta celebració es va portar a terme una intervenció, quan no tenia cap sentit, perquè, evidentment, amb trenta-sis hores es pot reposar tot el que en aquell moment es va requisar.

Nosaltres ens mantenim que l'objectiu polític era el de desmantellar, el de debilitar i el de desprestigiar el moviment. Ha estat vostè el que ha introduït tots els conceptes clau per intentar debilitar i descontextualitzar el que ja estava passant. Paraules com «neteja», paraules com «salubritat», paraules com «violents», paraules com «càmping», és a dir, tota la rastellera per identificar amb paraules que donen una connotació negativa al moviment per justificar aquella intervenció policial.

Vostè diu: «Es va actuar contra els violents i no ens pensàvem que ho fossin tant, de violents.» A la primera càrrega policial no hi havia hagut encara cap acció violenta; si la gent estava assegurada a terra amb els braços enlaire! No hi havia hagut cap acció violenta. Vostè no ha pogut demostrar cap acció violenta prèvia a la primera càrrega policial, de les 10.30 del matí, amb la gent assegurada i amb els braços enlaire, que és la que va portar al fet que hi hagués nombrosos ferits, punts de sutura al cap. Perquè es veuen cops de porra –que, a més a més, això va contra la normativa– que directament piquen al cap de les persones i no en les extremitats, com és oportú. I, en aquest sentit, vostè ha de venir aquí a dir on estaven els violents i què es va fer contra els violents. Perquè totes les imatges que hem vist, tots els vídeos que hem vist a qui es colpeja, precisament, és a qui està assegut amb els braços enlaire obstaculitzant que es puguin moure uns determi-

nats vehicles. Però això, en qualsevol cas, no justifica ni molt menys el que va passar.

S'haurien pogut retirar aquelles persones que estaven fent una resistència pacífica una a una i de forma tranquil·la, com va passar recentment aquí al parc de la Ciutadella, quan hi havia una concentració que es va fer en favor de la llei d'independència, i es van anar enretirant una a una les persones que allà estaven concentrades.

Senyor Felip Puig, la veritat és que els arguments que vostè ha donat en aquesta comissió no han aclarit res, només han anat a continuar amb el seguit d'epítets, de desqualificacions, de despectius cap al moviment. I, evidentment, el moviment té dret a ser qüestionat políticament: alguns hi estarem més a favor, no tant poc en totes les seves manifestacions, però sí en moltes d'elles; alguns hi estaran més en contra, però el que no es pot fer és per identificar amb una connotació negativa el moviment i activar operacions policials d'aquestes característiques.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Finalment, té la paraula... Hi renuncia. Per tant, senyor conseller, per tancar aquesta compareixença, té vostè la paraula per un temps màxim de deu minuts.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyor president. Intentaré anar de pressa. Abans s'ha fet una pregunta sobre si teníem pla B o no teníem pla B; sí, en teníem un, de pla B: no actuar. I aquest és el pla B que no vam, evidentment, activar.

Jo no sé el que hauria explicat la mare a la seva filla si el dia 28 haguéssim tingut aldarulls molt més importants i haguéssim hagut de lamentar alguna tragèdia i haguéssim tingut alguna situació de majors problemes contra la integritat física de moltes persones. No ho sé, el que li hauria preguntat, la seva mare a aquesta filla. En qualsevol dels casos, jo vaig assumir la responsabilitat de retirar tots els elements de perill que hi havien acumulats a la plaça Catalunya el dia anterior.

I alguns de vostès m'han dit: «Avís previ.» El senyor Bertran, no? Jo sincerament només li haig de dir, senyor Bertran, que no sé quin model de seguretat té, perquè, primer, d'avisos, de diàleg, en vam fer. Ara, vostè es vol instal·lar en un determinat escenari, ja li ho respecto; només espero –només espero– que els ciutadans continuïn tenint el sentit comú de no deixar-li tenir mai a vostè les responsabilitats en matèria de seguretat ciutadana.

La decisió política. La decisió política és evident que la tinc jo i, en matèria d'ocupació de l'espai públic, la comparteixo amb dos alcaldes, però la tinc jo, en matèria de seguretat ciutadana i d'ordre públic. I només els haig de dir que el mateix que pren la decisió política el dia 27 la pren el dia 28, i els mateixos operatius que planifiquen l'operativa del 27 són els mateixos que la fan el dia 28, i que el dia 28 tothom ens

està felicitant i tothom diu que surt bé. I el dia 27 tenim un problema de desordre públic, és evident, però els mateixos. I, per tant, doncs, torno a repetir que és en aquest sentit que també som conscients que vàrem avaluar de manera no suficient i que això va comportar que l'operativa es veiés desbordada.

Entenc que l'alcalde Hereu digui que no ho tornaria a fer, ho entenc. També intueixo que no sé si tindrà oportunitat per tornar-ho a fer (*rialles*), però, en qualsevol dels casos, és molt fàcil. Vostès el que volen és parlar de política? O només en poden parlar vostès? Jo respecto la decisió de l'alcalde Hereu i he sigut molt prudent des del primer moment fins a l'últim.

I algunes preguntes no les hi contestaré, senyor Calbó, i no ho prengui com una desconsideració parlamentària, perquè el meu propòsit és, precisament, que la relació entre el Cos de Mossos d'Esquadra i el Cos de la Guàrdia Urbana sigui capaç de superar les petites friccions que pot haver tingut en aquesta operació per treballar conjuntament la revetlla de Sant Joan o la setmana que ve al parc de la Ciutadella.

I segons què contesti, i vostè m'interpel·li i em faci contestar i assegurar o no o desmentir algunes informacions, que jo no dono crèdit a les informacions algunes de les quals apareixen als mitjans de comunicació..., doncs, jo el que li dic és que amb l'alcalde Hereu, mentre sigui alcalde, i amb el nou alcalde de Barcelona, amb l'alcalde Ros i amb els alcaldes, jo tinc el propòsit de tenir una excel·lent i una correcta relació institucional. I això passa també perquè els cossos operatius tinguin una bona relació i que si-guem capaços d'avançar cap a aquest model.

Què farem per la revetlla de Sant Joan a les platges de Barcelona? Doncs, en parlarem amb l'Ajuntament de Barcelona, perquè també hi han operacions, que vostès ara volen ridiculitzar, de neteja, que necessiten les unitats d'ordre públic al costat i al darrere; també en les revetlles de Sant Joan i en altres esdeveniments esportius.

Jo ja vaig demanar disculpes a les persones ferides, a les persones que es van veure involucrades en aquesta situació, en aquests aldarulls; alguns innocentment, els altres conscientment que volien defensar els seus drets i els altres excitant. Però a les vuit i vint ja hi havia obstrucció a l'autoritat, ja hi havien desperfectes, atemptat contra els operatius de neteja i pressió, insults i cops i amenaces contra els cordons de la Guàrdia Urbana i de la Policia de la Generalitat. A les vuit i vint. I la primera càrrega de la Generalitat, dels Mossos d'Esquadra, es produeix a les 10.30, tres hores i mitja després.

I no, jo no era *in situ* a la plaça Catalunya, ni al centre de control. Responent al diputat, estava, a primera hora del matí, donant diplomes als 177 nous bombers; a les onze, a la celebració del Dia de les Esquadres a la unitat central de Sabadell, i al migdia dinant amb els cònsols, també explicant-los les instal·lacions de la policia. I vaig tenir informació al detall per part del director general, *in situ*, des de les cinc del matí, i no vaig donar cap instrucció més que la que havia donat el dijous dia 26. I jo assumeixo totes les responsabilitats.

L'única certesa? L'única certesa és que el dia 27 vam tenir una operació d'ordre públic que va aconseguir els seus objectius i que no va sortir prou bé. És cert. Però també hi ha una altra certesa: que el dia 28 no hem de lamentar cap tragèdia. I aquesta certesa també la tenim, i aquest resultat visible també el té el país. Hi havien setanta mil persones entre els de dins i els de fora, els d'aquí i els d'allà, i cent detinguts. L'única certesa és que el dia 27 vam fer un operatiu que vam aconseguir els resultats no prou satisfactòriament, lamento totes les conseqüències que tenen les operacions d'ordre públic que no surten prou bé, però també tinc una certesa: el 28 el país no ha hagut de lamentar cap tragèdia.

Algú dirà: «No valia la pena.» Respecto l'opinió, la respecto profundament, però ja els he dit abans que només hi ha una persona sobre la qual recau una responsabilitat diferent, que és la del conseller d'Interior, i la vaig assumir.

Si és voluntat continuar tenint operacions conjuntes amb la Guàrdia Urbana? Per descomptat.

Escoltin, resistència pacífica, aixecant les mans: trenta-set mossos d'esquadra, alguns dels quals tenen més de deu anys d'experiència i de treball en aquesta professió, equipats per actuar en les situacions més límit; per tant, amb un equipament professional com tenen totes les policies d'Europa, trenta-set mossos d'esquadra ferits. Jo només faig aquesta reflexió.

I ho torno a repetir, i no defujo ni deixo les meves responsabilitats: jo no dissenyo els operatius, ni dels serveis de neteja, ni del nombre d'efectius, ni de qui pren les decisions a l'hora d'actuar. Les supervisa el director general. I jo no era al centre de control supervisant l'actuació i jo no vaig donar cap instrucció; em van rendir comptes a l'inici i al final, i a la tarda vaig sortir

a donar explicacions, que és això el que li pertoca fer a un conseller.

I no he volgut jugar al joc de les imatges i de contraposar imatges; ho he fet específicament.

I admeto tots els judicis de valor; ara, que no varem intentar el diàleg, ho sento, però això és una asseveració que no és certa. Varem intentar el diàleg. Els professionals del cos de policia varen intentar el diàleg, van haver-hi intents de mediació, fins i tot des de part del Govern i des de més enllà del Departament d'Interior, i va ser nul el resultat des de dies i dies.

I lamento, senyor Bosch, que hi hagi potser una mica... –suposo que amb el pas del temps ja ho aconseguirem situar, però–, un cert ressentiment polític personal. Però..., ho lamento. No... (*Veus de fons.*) Sí, sí..., per part seva –per part seva. (*Veus de fons.*) No, jo no, cap ni un. (*Veus de fons.*) Li ho noto –li ho noto–, i algunes de les seves afirmacions van desencaminades.

També li haig de dir que mentre el president tingui confiança en aquest conseller d'Interior, lamento dir-li-ho, no penso plegar.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Molt bé. Moltes gràcies, senyor conseller. Agrair al senyor conseller la seva compareixença, també als tècnics del seu departament i als assistents en representació de diferents entitats i institucions.

I, sense res més, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de vuit del vespre i catorze minuts.